

Muha

Spogledi v čudež stvarstva

Zapisal
Jakob Lorber

Muha – Vpogledi v čudež stvarstva

Muha

Spogledi v čudež stvarstva

Zapisal
Jakob Lorber

Z notranjo besedo prejel in zapisal Jakob Lorber

Naslov izvirnika: Die Fliege

Prva izdaja: 1897

Prevedla: Suzana Gerčar

Prelom: Handi Behrič

Izdano v samozaložbi 2026

www.novorazodetje.si

Predloženi spis Muha je razodetje božjega Duha Jakobu Lorberju, in ta ga je v pero narekoval Anselmu Hiittenbrennerju. Za prvi dve poglavji je imel Lorber kot pisarki na razpolago obe Hiittenbrennerjevi hčerki, Paulino in Wilhelmino.

Založba Lorber Verlag Bietigheim

Gospodov predgovor

(3. septembra 1840)

Dobro je oko čustev večkrat usmeriti v marsikaj in tako spoznati Mojo ljubezen in modrost, pa naj bo opazovani predmet še tako neznaten; kajti vedno je v njem nekaj neskončnega in tako je tudi vreden duhovnega pogleda, saj je vse, v čemer se skriva neskončno, pred Menoj le atom, v katerem vlada večna bit.

In če bo zdaj v majhni pesmici pribrenčala pred vas neupoštevana muha, tedaj pomislite, da tudi ta neznatna živalca ne spada k brezštevilmim; kajti, tako kot natančno poznam število atomov svetlobe in monade etra skozi vse neskončnosti in večnosti, kako ne bi poznal muhe, za nastanek katere je potrebno vendar več kot milijarda atomov?

Muha

*Brenči živahna muha veselo
vljudno pesmico meni, mogočnemu Stvarniku v čast;
v radostnem veselju prav duhovito brenči o ljubezni
in v morju ljubezni kroži iz notranjega gona
in govori prav jasno razumljive besede milosti.
In vam oznanja in kaže, kako hoditi po poti uboštva¹.*

*Poglejte živalco, kako živahno in veselo kroži
in kako se popolnoma brezskrbno, poslušna nagonu,
hvaležno drži smeri, ki sem jo jaz ji določil;
in nikoli ne bo, tako kot vi, hotela prepovedanega.
Pravim, ni vam zaman postavljena tako blizu,
pa čeprav je sredstvo še tako majhno, sem ga vendarle jaz izvolil!*

*Dal sem ji par kril, lahkih kot eter, da bi se z njimi zlahka dvigala v zrak
in krožila v živahnem poletu v sončnih žarkih,
in pila z očesci svetlobo zlate krone,
potem pa jo, nosila za življenje mrtvi snovi
in pričala trdoti o moji oživljajoči blagosti.*

*Tako sem ji modro dal tudi šest lahkih nog
in dal sem ji, da z njim okusi sladkobo
življenja, za srkanje hrane pripraven rilec.
In glejte, kar sem vam rekel, vzemite kot ključ in mislite v srcu o muhi
takole: Jaz pravim: muha, muha, ona vam poje o zmagi.*

Glejte, to naj vam bo medtem majhna naloga; narediti jo morate v prostem, Meni posvečenem času! – To majhno, nepomembno temo sem vam dal, da bi vaša ponižnost tako našla dobro hrano; pozneje pa (1842 – op. izd.) se bo tudi ta živalca pojavila v Pričevanjih narave, tam jo bom temeljito obdelal, Amen. Jaz, ki so mu vse stvari dobro znane, vam to dajem. Amen, Amen, Amen.

1 Poti notranjega uboštva = ponižnost. (Opomba izdajatejia.)

1. Nastanek muhe

(8. marca 1842)

1 Muha, sicer majhna živalca in neredko nadležna ljudem kot tudi mnogim drugim živim bitjem na Zemlji, posebno v tistem letnem času, ko sončni žarki močneje obsevajo zemeljska tla, pa vendar v redu stvari ni tako nepomembna in tudi ne tako nekoristna, kakor se ravno zdi.

2 Da bi vse to popolnoma in koristno uvideli, bomo najprej naredili kratko uvodno razmišljanje o naravnem stanju te živalce.

3 Resnično bi vam bilo odveč oznanjati podobo ravno omenjene muhe glede na obliko, potem ko ste prav gotovo videli že več muh; nikakor pa se tu ne smemo ogniti njenim nenavadnim podrobnostim in načinu njenega nastanka, temveč jih je treba upoštevati z resnično veliko prizadevnostjo in s pozornim duhom.

4 Kako torej nastane muha?

5 Naravoslovci sicer vedo, da muha leže neke vrste jajca, ki so tako majhna, da jih človeško oko komaj zazna in imajo zaradi tega tudi tako neznatno težo, da podobno sončnemu prahu, zlahka plavajo v zraku.

6 Kam pa leže muha svoja jajčeca, ko število teh jajčec, ki jih izleže ena muha, neredko presega milijone, in kje in kako se izvalijo? Gotovo še nikoli niste videli mlade muhe; mušic pa vendar ne smete imeti za mlade muhe.

7 Vidite, muha leže svoja jajčeca, ko je enkrat zrela za leženje, povsod tja, kamor le sede in ji potem sploh ni več mar, kaj se z njimi zgodi. Milijone jih veter odnese in raztrosi na vse kraje sveta; milijoni pridejo v vodo; ja, skoraj nobene stvari na Zemlji si ne morete misliti, ki bi ji bilo prizaneseno z mušnjimi jajčeci, tako kot nekako tudi muhi nobena stvar ni tako sveta, da ne bi rada nanjo sedla in jo ovohala. Tako tudi razen žarečega oglja in gorečega plamena skoraj ni stvari, ki je ne bi hotela popackati s svojimi jajčeci.

8 Kam potemtakem leže svoja jajčeca in kakšna so, bi sedaj že vedeli; kako pa se izvalijo in koliko od nešteti je izleženih, o tem bo takoj govor.

9 Vsa tista jajčeca, ki so bila znesena ali na vlažna mesta na zidovih hiš, še bolj pa živalskih hlevov, ali na trhli les, ali na kar koli drugega, kar zadržuje trohobno vlago, jo skoraj največkrat odnesejo; iz teh, kar

jih je postalo plen vetrov in vode, pa se jih bo v muhe izvalilo le nepopisno malo. Čeprav se ne glede na to nič ne izgubi tako, da bi zgrešilo kakršno koli drugo modro določitev, celo tiste ne, ki jih ljudje in živali neredko v milijonih z enim vdihom vdihnejo. Toda pustimo tista, ki so dovedena, za mnoge druge namene in se takoj obrnimo k tistim, ki se bodo izvalila.

10 Kako se torej le-ta izvalijo?

11 Vidite, ko začne sonce enkrat dovolj ogrevati zemljo, začnejo tudi ta jajčeca rasti, dokler naenkrat ne postanejo tako velika, da jih lahko odkrijemo tudi s srednje ostrim očesom, in sicer kot belkasto siv cvetni prah, seveda samo na tistih krajih, kamor jih je odložila muha. To je potem čas izvalitve, ki poteka takole:

12 Jajčeca počijo, ker prebujeni duhovi silijo poprejšnje živalce, ki se redno zberejo v takšnem jajčecu. Ti duhovi se združijo v podobi komaj vidnega majhnega belkastega črvička v eno življenje. Ta črviček se potem nekaj dni hrani z vlago kraja, kjer se je bil izvalil; ta čas prehranjevanja pa ni ravno določen, temveč je vedno odvisen od tega, koliko hrane je na voljo.

13 Vendar dotlej poteka ploditev muhe čisto naravno.

14 Že takoj na začetku pa sem vas vprašal, ali še nikoli niste videli mlade muhe. Vidite, prav tu je zakopan pravi čudež te živalce. Naenkrat je tu, popolnoma izoblikovana, in nihče ne ve, od kod je prišla in kje je njen rojstni kraj.

15 Kako se torej zgodi ta čudež?

16 Morda ste že kdaj pa kdaj slišali govoriti stare ljudi: Muhe nastanejo deloma iz neke vrste prahu in deloma iz raztresenih telesnih delov starih, mrtvih muh. – Na videz je to res, v resnici pa seveda ne.

17 Kajti ko črviček doseže zrelo velikost, ki ima približno tolikšen obseg, kot vejica pri srednje veliki pisavi, potem počí in s tem razstavi notranjost navzven. Nato se prejšnja zunanja koža črvička raztegne v dejansko muhino telo, popolnoma opremljeno z vsemi notranjimi prebavili; prejšnja notranja stran črvička pa se nato spremeni v muhine zunanje vidne dele, in ti takoj, ko se sproži ta sprememba in pridejo v stik z zunanjim zrakom, v največ petih do sedmih sekundah dosežejo svojo popolno izoblikovanost; tedaj pa je tudi muha popolnoma dokončana.

18 Vidite, to bi bilo torej rojstvo, ali bolje, prav gotovo nič manj ne- navaden nastanek muhe, ki se mora vsakemu opazovalcu zdeti dovolj čudežen. Toda vse to je pri tej živali še najmanj čudežno. Kar bo tu še povedano kar najbolj na kratko – nad tem boste šele ostrmeli in se začudili. – In tako pustimo, da bodo te posebnosti sledile kakšen naslednji dan.

2. Muhine noge

(11. marca 1842)

1 Vašim očem gotovo ni ušlo, in gotovo ste že večkrat opazili, kako muha s svojimi šestimi nogami na navpično postavljeni najfineje polirani površini prav tako urno drobenclja naprej kot na mizi, ki je popolnoma vodoravna.

2 Kako pa ta živalca to zmore, ko pa so njene noge, čeprav ima vsaka na koncu dva zelo majhna koničasta krempljca, vendarle izredno gladke?

3 Vidite, to je že nekaj čudežnega, če pomislite, da na navpično postavljeni polirani površini brez lepljivega veziva ne obvisi niti najlažji puh, – kako torej lahko muha to stori brez pomoči lepilnega sredstva.

4 Nekateri zelo prizadevni naravoslovci so s pomočjo drobnogledov, ki zelo močno povečajo, odkrili, da ima muha in vse živalice njene vrste na svojih nogah med krempljema nekakšne zelo prožne zvončke, in te kot nekakšen silno majhen recipient zraka lahko uporabljajo za redčenje zraka, in sicer takole: Ko muha postavi eno ali drugo nogo, npr. na navpično postavljeno steklo, takoj vsrka vase zrak, ki je v zvončku; zaradi tega ostane noga, opremljena z zvončkom, v katerem ni zraka, zaradi teže zraka, ki obdaja zvonček od zunaj, pritrjena na omenjeni površini.

5 Samo za to pripravo bi morala imeti vsaka muha v sebi svojo zračno črpalko! In s kakšno hitrostjo bi jih moral upravljati neizrecno spretni mehanik, da bi popolnoma zadostile izredno gibkemu in najbolj nepredvidljivemu muhinemu veselemu drobencljanju?!

6 Vidite, tega si ni lahko zamišljati, čeprav ima muha popolnoma pravilno takšne navidezne zračne zvončke! Če pa se muha s svojimi nogami na omenjeni površini ne drži tako, kot mislijo naravoslovci, kako se potem drži? Odgovor bo zelo lahko dobiti iz naslednje razlage.

7 Če ste samo enkrat opazovali muho res pozorno, ste morali opaziti, da je povsod po svojem majhnem telesu poraščena z dlačicami in drugimi rogatimi bodičkami, celo par peruti je poraščen na zunanjih robovih z neštetimi žarkasto iztekajočimi se koničastimi peresci.

8 Čemu muhi vse to? Vidite, zdaj bomo kmalu dobili zaželeni odgovor!

9 Te dlačice in konice so sami dobro delujoči sesalniki elektrike, in ta elektrika, ki jo muha tako vsrka vase, teče za negativnim delom, ki je obenem tudi privlačen oziroma vleče skupaj neprenehoma skozi noge v že znane zvončke; zaradi tega postanejo ti delci zelo lačni pozitivne elektrike. Ker pa se ta zbira iz zraka predvsem na poliranih površinah, je seveda tudi čisto naravno, da se mora muha pri svoji hoji prijeti na vsako, kakor koli že postavljeno polirano površino, saj že od nekdaj vemo, da se nasprotna polaritete vedno privlačijo.

10 Vidite, to je torej odgovor na prejšnje vprašanje.

11 Toda rekli boste; To se torej dogaja čisto naravno, kakšen čudež pa je potem to? – Na to vam seveda ne morem odgovoriti drugače kot: Kolikor bolj se vam zdi neka stvar naravna, toliko bolj čudežna je tudi zaradi tega, ker za tistega, ki hoče čudež upoštevati v Mojem imenu, ta ni minljiv in zaradi tega tudi manj koristen, temveč je trajen in zato vedno in za vse čase zelo koristen. Kajti samo malo morate pomisliti, in takoj se vam bo posvetilo, kateri čudež je bolj pomemben: ali prehod Izraelcev skozi Rdeče morje ali pa trajnost sadnega drevesa, ki še danes rodi enake sadeže, kot jih je rodilo v Adamovem času; in naša muha, ki je danes še enaka kot je bila pred mnogimi milijoni let pred Adamom! – Presodite torej sami, kateri čudež je večji in pomembnejši!

12 Če sem torej muho, tako zaradi njenega nastanka kot predvsem zaradi njenega obstoja in vsestransko koristne uporabe vseh njenih živih sestavnih delov, in prav posebno zaradi njene doslej še popolnoma nepoznane dvojne koristnosti, imenoval čudežni, da, vele-čudežni pojav, potem lahko veliko bolj upravičeno imenujemo tudi hojo muhe po polirani površini – o tem se lahko človek vsak dan znova prepriča, če je v svojem srcu ta pojav vsaj kolikor toliko cenil – kot pa zrušenje jerihonskih zidov zaradi glasu trobent pod Jozuetovim vodstvom.

13 Kajti prvo se še dogaja vsak dan, neštetokrat, pred vašimi očmi, o drugem pa, razen v Svetem pismu, ni na vsej Zemlji ostalo nobene sle-

di. Kdor hoče namreč od čudežnega rušenja Jerihe imeti kakšno korist, mora v to najprej stežka slepo verjeti; ob sončnem dnevu pa ga obišče več kot tisoč takšnih čudežev prve vrste, in vsi mu pogosto že nadležno kličejo: Glej, ti ponosni, ošabni človek, kako obilno je veliki sveti Stvarnik okrog tebe ustvaril žive čudeže, iz katerih moraš spoznati in v sebi živo priznati, kako blizu ti je Gospod življenja!

14 Presodite spet sami, kateri čudež je za vas večji in pomembnejši! Mislim, da muha, ki brenči mimo vaših ušes, cvrčeči črček, žvrgoleči vrabec in skromna spomladanska vijolica pojo ljubeče razumnemu srcu nič manj vzvišeno visoko pesem v Mojo čast, kot jo je pel Salomon v vsej svoji modrosti in kraljevskem sijaju.

15 Salomonova modrost je res visoka modrost za tiste, ki so sami tako modri kot Salomon; toda v pesmi žive in neme narave je večja veličina in neskončno globlja globina kot v vsej modrosti Davidovega sina.

16 In tako vam muha v svojem hitrem letu čudovito pripoveduje, kolikšna sveta moč giblje njena lahka krila – ta veselo nosijo čudežno živalco v vse mogoče smeri sem ter tja, gor in dol – in vam poleg tega še venomer govori: Če sveti Oče tako vzvišene čudeže dela že z menoj, drobceno, zaničevano živalco, kaj vse bo storil še le za vas, Svoje otroke!

17 Ali ni to modrost nad modrostjo in čudež nad čudeži.

18 Zadnji potek tega sporočila pa vam bo še le popolnoma razkril čudež; in tako naj bo za danes dovolj dobrega in resničnega.

3. Muha kot izenačevalka elektrike v zraku

(15. marca 1842)

1 Kar smo doslej spoznavali o muhi, je prav gotovo čudežno, ja celo nadvse čudežno; toda še veliko večji čudež je v njenem poslanstvu in z njim tudi v načinu, kako muha ustreza temu poslanstvu.

2 Kako mnogokratno pa je poslanstvo te živalce? Ali je sploh lahko preprosta? In če bi bila, kako malo bi to bilo! Ali je lahko mnogokratna?

3 Nikjer v vsem stvarstvu ni stvari, ki bi imela več kot dva pola (dva nasprotna pola, namreč pozitivnega in negativnega – op. izd.), namreč pritrilnega in zanikovalnega. In tako sta tudi samo po en zgornji in spodnji pol, ki si stojita nasproti; kajti sredina ni nič drugega kot pove-

zava med zgornjim in spodnjim. In tako je tudi en zunanji in en notranji, en materialni in en duhovni, eno dobro in eno slabo, eno prav in eno narobe.

4 Če je torej govor o namenu bivanja nekega bitja, ta ne more segati nikamor drugam kot na enega teh dveh polov. In tako pogledimo, kaj vse zmore muha.

5 Vzemimo enkrat zadnji pol.

6 Morali ste že opaziti, zakaj pozimi le čudno redko opazimo to živalco, v vročem poletju pa kar brenči in mrgoli teh majhnih krilatih prebivalcev zraka.

7 Vidite, Moji ljubi otročiči, takoj zdaj bomo izvabili naši živalci spet enega od čudežev.

8 Koliko dlačic in bodic ima muha, smo videli že pri odkritju prvega čudeža, ko sem vam razodel njeno hojo. Vendar to ni edini vzrok, zakaj je ta živalca tako kosmata in bodljikava. Takoj boste spoznali, zakaj je vsaki teh živalic podarjen tudi par kril za letanje.

9 Vidite, ta živalca postane z vsrkavanjem električne snovi (na že znani način) tako lahka, da proti privlačni sili Zemlje nima niti najmanjše teže in jo zato njen mali par kril z lahkoto nosi po zraku v vse smeri.

10 Zakaj pa jo tako nosi okrog, ali zakaj mora muha, kolikor topleje je, tudi toliko hitreje letati sem ter tja v vse smeri? – Dobro pazite, – to bomo kmalu odkrili!

11 Vidite, ti milijoni in milijoni muh so povsod poslani zato, da po-
užijejo tako imenovani električni ogenj, ki preobilno priteka od sonca, in ga tako oslabijo, da se zaradi lastne preobremenitve ne bi sam v sebi sprostil in tako uničil vsega sveta! Kajti glejte, ta električni fluid je nadvse mogočen ogenj, – samo po sebi se razume, v svoji pritrjevalni sferi! Dokler je zanikovalna električna planeta v ravnotežju s pritrjevalno, ki se razvija iz sončnih žarkov, tako dolgo se ne more sprostiti pritrjevalna električna. Če pa pritrjevalna električna samo za tisočino preseže zanikovalno, potem tudi nenadzorovane sprostitve pritrjevalne elektrike skorajda ni mogoče preprečiti. Kako se torej lahko prepreči takšno splošno uničevalno zlo?

12 In zdaj pogledajte naše živalce, kako pridno švigajo v vse mogoče smeri in v svojem hitrem letu vsrkajo vase večino pritrjevalne elektrike;

v njih se njena polarnost kmalu spremeni zaradi tega, ker te živalce v sebi použijejo pozitivno, ki je enaka kisiku, negativno pa spet izdihnejo, podobno kot človek izdihne dušik atmosferskega zraka, ki ga je vdihnil, takoj ko so pljuča iz njega sprejela kisik za prebrano krvi.

13 Toda ob tem bi me radi vprašali: Da, ali pa sploh lahko te živalce toliko opravijo?

14 In jaz vam pravim na to: O da, Moji dragi! Kajti glejte, ena edina muha obrne v sebi toliko pritrdilne elektrike, da – če bi le-to lahko zbrali v eno posodo – bi bila dovolj močna, da bi v trenutku spremenila v prah desetkrat večjo goro, kot je vaš Schlossberg, – prav tako kot bi s količino zraka, ki ga človek v enem dnevu vdihne in izdihne, če bi se vžgal, lahko uničil celo Evropo tako, da bi popolnoma izgubila svojo sedanjo podobo, da potem nihče več ne bi mogel prepoznati, ali je sploh bila, in kakršna je sedaj, dobro obljudena in rodovitna dežela.

15 Da pa vam to ne bi zvenelo preveč neverjetno, vas opozarjam na neznamen vzrok (gledano z naravnega vidika) velikega potresa, ki so ga občutili na vsej zemeljski polobli in še prek nje. Vidite, ta vzrok je bil v tisoč kubičnih čevljevih zaprtega zraka, ki se je zaradi znanih zunanjih tlačnih razmer vžgal!

16 Sedaj pa si mislite, da en človek s štirikratnim vdihom porabi oziroma spremeni in zamenja en kubični čevljev zraka, mislite si, kolikokrat človek zajame zrak čez dan in strmeli boste nad prostornino zraka, ki ga je en sam človek čez dan – ali določneje povedano – v štiriindvajsetih urah porabil oziroma spremenil. Če vse to po prej povedanem samo malo presodite, potem vam gotovo ne bo zvenelo preveč čudežno, da sem prej omenil, da bi lahko zrak, ki ga v enem dnevu en človek vdihne in izdihne, uničil vso Evropo.

17 Torej se tudi ne smete čuditi temu, kar sem vam povedal o elektriki, ki jo muha obrne v enem dnevu. In če že ena muha toliko opravi, kaj vse jih bo opravilo šele toliko milijonov in milijonov?!

18 No, otročiči moji, ali ni čudež to, da s tako neznansko majhnimi dninarji varujem vso Zemljo pred nenadnim propadom?!

19 Vendar vse to je samo majhen stranski namen te živalce in še sploh ni največji čudež. Toda samo potrpite, glavne stvari šele pridejo, – in tako naj bo spet dovolj za danes.

4. Muha kot rešiteljica človekovega življenja

(16. marca 1842)

1 Tako srno torej videli, kako ta živalca po svojem namenu ustreza negativnemu polu. Toda to, kar nam je že znano, ni izključno negativni namen te živalce, temveč je tu še množica stranskih namenov, tako kot moder gospodar svojim delavcem ne določi ene same naloge, ki jo morajo opraviti, temveč naloži vsakemu poleg glavnega dela še vsakovrstna majhna koristna stranska opravila, da ne bi bil noben delavčev gib nekoristen. In tako bomo prej, preden preidemo na drugi glavni del opravila te živalce, spoznali še nekaj njenih stranskih opravil.

2 Vidite, Moji ljubi mali, poleti vam bo pogosto prav hudo nadležno, če bo v sobi letalo naokrog veliko muh in vas nadlegovalo, posebno če bodo postajale hudo vsiljive. Toda zaradi tega ne srne nihče teh živali grajati; kajti ravno ob takšnih dnevih opravljajo zelo pomembno majhno stransko službo, in sicer zelo koristno ljudem, pa tudi domačim živalim, ki jih človek uporablja v svojo korist. Gotovo bi že radi vedeli, kakšna je ta koristna stranska služba? Toda samo malo potrpljenja, prej je potrebna še majhna opomba, potem pa boste takoj zvedeli!

3 Vidite, Moji ljubi otročiči, ob takšnem zelo vročem poletnem dnevu, posebno tedaj ko je živo srebro zelo nizko v tako imenovani vremenski cevi (barometer – op. prev.), se iz nizko stoječega etra porodi nešteto milijard atomskih živalic v atmosferski zrak in zaradi teh je zrak neredko tako modrikasto zgoščen, da težko razločite celo pokrajine, ki so oddaljene samo nekaj ur.

4 Če tu zajamete sapo, jih pride ob takšni priložnosti v vas zmeraj več trilijonov. Čeprav so te živalce tako majhne, da jih tisoč milijonov na kupu še sploh ne bi opazili, pa je vsota več deciljonov, ki jih včasih v enem takšnem dnevu vdihne človek, vendarle že nekaj pomembnega in bi lahko zadostovala – ker so te živalce telesnemu življenju zelo nevarne, da bi bil človek naenkrat ob naravno življenje. Kajti naravnemu življenju škodljiva snov teh živalic je skoraj tisto, kar je pri nas najpopolnejša tako imenovana pruska kislina.

5 No, to sedaj vemo; kaj pa ima tu opraviti muha, tega še ne vemo. Ravno to pa je že prej omenjeno stransko opravilo teh živalic, za katero boste sedaj takoj po tem uvodu zvedeli.

6 Vidite, tisti del atomskih eteričnih živalic, ki jih človek vdihne, njegovemu zdravju ni ravno najnevarnejši, saj ga takoj željno sprejme kri, ki je v tem času že tako revna potrebnega kisika. Popolnoma drugače pa je s tistim delom, ki sede na zunanjo kožo in predvsem na tista mesta, kjer so pore najbolj odprte.

7 Če tukaj te živalce prodrejo, zavzamejo proti tistim, ki jih je sprejela kri, pozitiven značaj. Dokler ta zunanji pol ne prevlada nad notranjim, tako dolgo tudi ni nevarnosti, kakršna je na primer pri srednji temperaturi. Če pa prevlada ta zunanji pol nad notranjim samo za milijoninko, potem je to že največja nevarnost za življenje, saj bi se ob tej priložnosti lahko spremenil pol v človeku; to bi bilo prav tako, kot če bi se nekdo zabodel z iglo, ki bi jo prej potopil v najgostejšo prusko kislino.

8 Če pa bi zunanji pozitivni pol naenkrat prevladal nad notranjim negativnim le za stotinko, bi se začelo vidno električno praznjenje, in to bi človeka v nekaj trenutkih tako uničilo, da od vsega njegovega telesa ne bi ostalo drugega kot pol pesti smrdečega pepela.

9 Kar zadeva prvi primer, si pogledjte kužne bolezni; te niso nič drugega kot takšne posledice. Kar pa zadeva drugi primer, pa ta nastopi seveda veliko bolj poredko, toda popolnoma nezaslišani pa takšni tako imenovani samovžigi, vendarle niso, posebno v južnih deželah.

10 Zdaj ko to vemo, pa se ozrimo na naše male domače delavke in jih opazujmo, kaj tu počno.

11 Vidite, naša muha ima tudi par oči, ki so pri tej živalci tako velike, da zavzemajo skoraj sedmino vsega njenega bitja. Vsako oko zase pa ni posamezno, temveč je sestavljeno iz več kot tisoč majhnih oči. Te so razvrščene kot celice čebeljega satovja in se stekajo, vsako zase stožčasto koničasto, v skupno vidno točko; in tako rabijo živalci kot za vas nedoumljivo močno povečujoči mikroskop; zato lahko ta živalca vidi celo vsako posamezno prej omenjeno atomsko živalco.

12 Poleg tega pa je tudi njihov želodec tako prirejen, da jim ravno te živalce dajejo glavno hrano. Če potem ena ali druga muha na človekovi koži opazi cel kup prej omenjenih atomskih živalic, takoj odleti tja in ne odneha prej, dokler ne izčrpa svoje najdbe.

13 Poleg oči pa ima ta živalca še par majhnih tipalk, ki ji rabijo namesto nosu; in ker lahko uporablja oči samo na kratke razdalje, ji te tipalke rabijo pogosto za zelo velike razdalje, ja: Povem vam: So neka-

tere muhe, ki s pomočjo teh tipalk na več ur daleč zavohajo hrano, ki jim dobro tekne.

14 Vidite, moji ljubljani otročiči, že spet imamo čudež te živalce ali omenjeni stranski namen njenega obstoja.

15 Ali ne opravlja ta živalca koristne službe? Povem vam, to si lahko dobro zapomnite: Če na kakšnem kraju, posebno poleti, naenkrat ta živalca izgine, potem je to zanesljivo znamenje, da tedaj nisem več daleč s svojo kaznovalno šibo!

16 Podobno kot to stransko nalogo, ki je zdaj dobro pojasnjena, opravlja ta živalca še več takšnih zelo koristnih nalog.

17 Če bi hoteli spoznati vse skupaj, bi vam moral o tem narekovati več let; lahko pa sprejmete kot zanesljivo, da vse, kar je, in tako gotovo tudi muha, ne obstaja za en sam namen, temveč za tisoče dobrih namenov.

18 Da ne bomo naših stvari preveč na dolgo razlagali, bom, preden preidemo k pozitivnemu polu te živalce, pojasnil samo še dve takšni koristni stranski nalogi, da se bo potrdilo to moje oznanilo. – In tako naj bo spet za danes dovolj.

5. Muha kot ohranjevalka zdravega zraka

(17. marca 1842)

1 Ob toplih poletnih dneh ste gotovo že večkrat doživeli, da se, posebno ob soparnih popoldnevih, neredko utrujenega človeka loteva sladek spanec. Kdor je še poln mladosti, si ga z različnimi sredstvi lahko prežene, najboljša za to bi bilo telesno gibanje ali kakšna druga zabava, s katero se mlad človek tako prebudi, da ga spanec ne more zlahka premagati.

2 Popolnoma drugače pa je s priletnim človekom, katerega udi so že veliko pretrpeli in so zaradi tega postali tudi bolj okorni, nadležni in zaspani. Če pri teh na takšen dan primanjkuje, glede na njihovo potrebo, protoplazme v zraku, ki jih obdaja, potem takoj nastopi omenjena zaspanost, in takšen človek se ne more obdržati pokonci. Da pa bi lahko popolnoma uvideli, kako škodljivo je takšno spanje, se je nujno prej ozreti na človekovo naravno spanje.

3 Zakaj postane človek naravno zaspan ponoči in ne podnevi? Vzrok je sicer čisto naraven, toda ker mnogi področja naravne sfere še niso spoznali, največkrat tudi ne poznajo vzroka naravnega spanja.

4 In tako glejte: Ko sončna svetloba kot pozitivno polarni del naravnega življenja ne pošilja več svojih žarkov na eno ali drugo Zemljino polovico, se tudi neprestano spreminja polarnost na Zemlji, in sicer tako, da vsakič, ko Sonce za kakšen del Zemlje zaide, začenja ta takoj postajati negativno polaren.

5 Negativni pol življenja pa popolnoma ustreza enakemu Zemljinemu. Ta sam po sebi nasprotuje naravni življenjski dejavnosti in torej tudi človeku; saj bolj in bolj požira pozitivno elektriko v njem, človek pa zaradi tega tudi vedno bolj izgublja zunanjo življenjsko dejavnost. To popušča nje najprej občutijo tisti nežni gibljivi deli, kot so npr. očne veke, in se ne morejo več obdržati, kmalu za njimi pa oslabijo tudi drugi deli telesa; to stanje pa je, potem naravno nočno spanje pri človeku. Ko se spet začneta približevati jutro in sončni vzhod, se čedalje močnejše krepiti pozitivni pol in človek postaja vedno bolj buden; njegovo spanje postaja čedalje rahlejšo; to zmanjševanje negativne polarnosti in sorazmerno naraščanje pozitivne, pa traja tako dolgo, dokler se človek popolnoma ne prebudi.

6 Edino vprašanje je še, v kakšnem odnosu je naravno spanje do prej omenjenega dnevnega spanja. Ko boste to razumeli, pa je odgovorjeno že skoraj na vse.

7 To dnevno spanje je popolnoma nasprotno od naravnega, ker ne izvira iz manjšanja pozitivne elektrike, temveč samo iz prenasičenosti z le-to, prenasičenost pa nastaja ker manj gibljivo telo ne more več porabiti ali bolje izmenjati vse sprejete elektrike v pravo množino negativne.

8 Če tako začne prevladovati pozitivno, se začne v enakem razmerju zmanjševati negativno. Kaj je torej posledica tega? To je zelo lahko razumljivo.

9 Opazujte, kako se ruvata neenako močna človeka: čim bolj šibkejši slabi, toliko več moči nad njim dobiva močnejši. Ko pa je šibkejši premagan, ostane tudi močnejši brez moči, ker nima ničesar več, na kar bi lahko oprl svoje prevladujoče moči. Vsaka moč pa je toliko kot nikakršna, ko nima več oporišča ali ničesar, na kar bi se lahko naslonila.

10 Vidite torej, Moji dragi, ravno tako je tudi s človekom, če ga podnevi premaga spanec – to se pravi in to poudarjam: z elektriko prena-

polnjenega soparnega poletnega dne! In kaj imajo pri tem naše domače muhe? (gre za domačo muho – op. pre.)

11 Vidite, tu se bo spet pokazal kar najpomembnejši stranski namen te živalce, in sicer eden tistih dveh, ki smo jih obljubili že včeraj.

12 Vidite, te živalce prav skrbno brenčijo, brnijo in drobnijo okrog takšnega človeka, ki podnevi spi, in s svojimi nogami in drugimi dlavicami in bodicami vsrkavajo odvečno pozitivno elektriko, tako da pri spečem ta pozitivna elektrika – ne glede na to, da jo je preveč – ne more zatreči negativne in zaradi tega speči človek še naprej ohrani svoje naravno življenje.

13 Če pa te neopazne uravnavalke te naravne življenjske snovi ne bi tako dejavno ohranjale največjega mogočega ravnotežja, bi bilo tudi naravnega življenja konec tisti trenutek, ko bi pozitivna elektrika premagala negativno.

14 Speči človek sicer pridno odganja te nadležne prebujevalke, dokler le more, samo to je postranskega pomena, kajti dokler še zmore odganjati te majhne nadležnice od svojega telesa, tako dolgo tudi njegovo življenje ni v nevarnosti. Ko pa ga spanec povsem ohromi, potem imajo te nadlegovalke tudi prosto pot in varujejo spečega, da se mu ne bi zgodilo kaj takega, kar bi ogrožalo njegovo življenje. Ko se je sčasoma in včasih tudi samo z dejavnim sodelovanjem teh nadležnic medsebojna polarnost spet bolj in bolj izravnala, se speči spet zbudi in marljivo odganja od sebe te nekakšne majhne duhove, varuhe naravnega življenja. Samo zdaj jih lahko kar naprej odganja: kajti ko se je spet zbudil, je tudi vsa nevarnost skoraj popolnoma minila.

15 No, Moji ljubi, kako vam je vseč to postransko opravilo te živalce? Morali bi reči, da sem to nadvse modro in dobrotno uredil, Jaz pa k vsemu temu dodajam: ko boste nekoč v duhu mogli spoznati popolni namen takšne živalce, se boste čudili in rekli: Kako velik in dober si Ti, o sveti Oče, da si že takšnim bitjem, ki se zdijo tako nepomembna, naložil tako nedojemljivo modre naloge. Le kdo se Ti lahko dovolj zahvali, Te slavi in časti za eno samo muho?! Od kod pa bomo šele vzeli besede, misli in občutke, da bi Tvojo vzvišenost, neskončno ljubezen in modrost častili, sprejemati in najhvaležneje priznavali v kakšnem Tvojem popolnejšem bitju?!

16 Ja, Moji ljubi otročiči, v kakšnem soncu je gotovo še kaj večjega kot v muhi. Kdor pa hoče spoznati Mene, mora najprej v malo šolo in v tej začetni spoznavati ljubljenega Očeta. Če bo v tej vztrajal, bo nato gotovo vztrajal tudi v večji in se bo nadvse veselil, ko bo tam spoznal, da isti najljubeznivejši sveti Oče, ki tu sam vodi majhno muho v njenem majhnem krogu delovanja, tam vodi sonca po neizmernih tirnicah in predpisuje zakone večne ljubezni najbolj vzvišenim in najmogočnejšim in najpopolnejšim duhom.

17 Vidite, Moji ljubi, vse to boste povsem spoznali šele nekoč, zdaj pa se spet vrnimo k naši mali muhi, v njene ozke in doslej še povsem neupoštevane kroge delovanja in pogledjmo še kakšno njeno koristno stransko nalogo.

6. Muha kot kemičarka hranilnih snovi in razdeljevalka elektrike

(18. marca 1842)

1 Gotovo ste že večkrat opazili, da muhe rade sedajo predvsem tja, kjer se lahko s čim posladkajo: zato se tudi pri obedu zelo rade zbirajo v velikih množicah kot nepovabljene gostje, ter se poželjivo lotijo jedi in njihovih ostankov. Opazili ste tudi, da se te gostje pri kakšnem obedu toliko pogosteje pojavljajo ob soparnih dneh in če so sobe, kjer se obeduje, nizke in zatohle.

2 Toda mnogi bodo rekli: Ali naj te zajedavke hvalimo, če nam onesnažijo obed in so nam pri vsakem grižljaju, ki ga denemo v usta, neskončno nadležne?

3 Jaz pa pravim takole: Tako vprašuje, presoja in se jezi samo nadvse kratkoviden človek. Če bi lahko videl in razumel, kako dobro delo mu naredi muha s tem, ko samo za trenutek ali dva sede na žlico ali grižljaj, ki ga človek nese v usta, resnično ne bi storil preveč, če bi dal muho, kot imate navado reči, pozlatiti!

4 Kajti glejte, vse jedi, razen zelo redkih, imajo zaradi sladkih snovi, ki jih vsebujejo, lastnost, da posebno ob soparnih dneh iz pokvarjenega zraka potegnejo nase ves dušik. Če jed tako le kratek čas nekje stoji,

postane ta slab zrak v njej takoj opazen: jed se zlahka skisa ali se na njej kmalu naredi plesen: marsikatera jed spremeni barvo, drugačna postane na robovih, kjer je najmanj gosta, blede-modrikasta. Vidite, vse to so posledice pokvarjenega zraka.

5 In kaj počne pri tem muha? Glejte, ker je muha, kot že vemo, zaradi svojega ustroja majhna letajoča električna steklenička, si tudi poželi vse, kar vdre v njeno naravno območje.

6 Ta pokvarjeni zrak je negativno naelektren in zaradi tega izloča toliko pozitivne elektrike, da v takšni sobi, ali še bolj v hrani, zaužiti v njej, največkrat ni niti iskricice pozitivne elektrike več.

7 Sedaj pa si lahko mislite, če v takšno sobo ne bi pogosto prihajale živahne nosilke elektrike, kakšno bi bilo človekovo telesno zdravje? Toda to bi bilo še najmanj; kajti dokler se pokvarjeni zrak še zadržuje v celotni prostornini sobe, ima še zmeraj toliko napona, da se vsaj pljuča pri vdihu lahko razširijo. Če pa se ves ta zrak svojega napona znebi, se spusti kot umazana, meglena rosa posebno na sebi sorodne dele, kot so jedila. Če je grizljaj, ki ga hoče pojesti človek, že večkrat tako orošen, se tja rade usedejo ena ali več muh in izlijejo presežek svoje pozitivne elektrike nad reči, po kateri lezejo.

8 Kaj je posledica tega dejanja? Takole pravim: Nič več in nič manj, kot to, da ta pobiti zli zrak na določen način spet oživi in postane hlapljiv: nato se dvigne z grizljaja ali z jedi, ki je še v skledi, in z razkranjanjem postane jed spet užitna in neškodljiva. V nasprotnem primeru ali o pomanjkanju teh majhnih nadležnih kemičark pa bi ob takšnih soparnih dneh, posebno v prej omenjeni sobi, človek le redko preživel takšen obed.

9 Kako vam je všeč ta stranska služba? Ali ni to spet čudež, celo trajni čudež, ki je še dandanes prav tako učinkovit kot je bil v najbolj prastarih časih, v katerih so živeli ljudje?

10 Morda si boste mislili in potem govorili takole: Ne, to je vendar le že nekoliko nenavadno! Da bi imela tolikšen krog delovanja?!

11 Jaz pa vam pravim: Ne samo tolikšen krog delovanja – od tega ste spoznali komaj nekaj neznatnega – ta neznatna stvarca ima za vaše pojme že kar neskončen krog delovanja. Kajti če bi vam razodel vse, kar se tiče te živalce, potem sto tisoč pisarjev v milijon letih ne bi tega opravilo, pa tudi če bi pisali neprenehoma noč in dan.

12 Ne čudite se torej preveč samo nekaterim točkam, ki sem vam jih razodel! Kdor pa hoče po pravi poti, naj pomisli, da ima vsaka še tako neznamna stvar, ki izhaja iz Mene, neskončno vrednost.

13 Takšne misli bodo zelo prav prišle vsakemu človeku, ker ga bodo ohranjale nenehno ponižnega, po drugi strani pa mu bodo tudi jasno pokazale, v kakšnem položaju je po vsem tem šele pravični človek, ki gotovo pomeni veliko več kot cel trilijon muh.

14 Vendar, ker smo zdaj pri muhah, ne bomo merili človekove vrednosti, temveč bomo namenili nekoliko pozornosti že omenjeni stranski nalogi, ki jo ima muha.

15 Gotovo ste tudi opazili, da tako nasičene muhe potem zelo rade poletijo na bleščeče se predmete in jih neredko prav hudo popackajo. Tu se boste, Moji ljubi, gotovo spraševali: Ali naj bi bilo celo to koristno?

16 O ja, vam pravim: celo to je zelo koristno in brez tega bi bilo prej omenjeno kemijsko delo teh živalic samo napol opravljeno, če ne bi takoj sledilo to drugo, malenkostno dejanje.

17 Že od prej vemo, da muha največ uporablja negativno-električno hrano in je tako pravi sesalec strupa; tega sesa iz zraka, ljudi in živali, pa tudi iz vseh jedi, ki jih uživa človek.

18 Potemtakem je torej tudi njihova nesnaga lahko, če že neškodljivo strupena in električno negativna. Vemo pa tudi, da se pozitivna elektrika kopiči predvsem na poliranih predmetih. Vidite, zdaj bomo to kmalu ugotovili! Da pa bi se potem tisto malo pozitivne elektrike, ki se zadržuje na poliranih predmetih v sobi, ki je revna s pozitivno elektriko, prav razdelilo, te kemičarke skrbno popackajo takšne polirane predmete, ti pa zaradi tega postopno bolj in bolj izgubljajo moč, s katero privlačijo pozitivno elektriko, ki je nujna v sobnem zraku. Če to morda težko verjamete, postavite pozlačene predmete v takšno sobo in prepričali se boste, da jih bodo te kemičarke kaj hitro tako umazale, da se bo komaj še kaj zlata svetilo skozi.

19 In zakaj občutijo te živalce tolikšno strast ravno do zlata?

20 Nato vam ne odgovorim nič drugače kot z vprašanjem: Zakaj pa vi pozlatite strelovode?

21 Na to bi morali odgovoriti: Ker zlato izredno močno privlači pozitivno elektriko. Toda, boste rekli, muhe mažejo tudi okenska stekla, steklo pa, kot je znano, ne privlači elektrike!

22 To je sicer res, toda vprašal vas bom drugače: Zakaj pa se uporabljajo steklene plošče ali cilindri kot primerna sredstva, da bi prosta električna v zraku po rahlem trenju postala vidna?

23 Glejte, spet sem vas ujel in vam odgovarjam: ker se električna rada zbira ravno na steklenih ploščah, in če se te potem le nekoliko trejo, postane tudi pri priči opazna.

24 Ker zdaj to vemo, bomo tudi naše male kemičarke pustili packati, da bodo postale te zadrževalke elektrike čedalje bolj grobe in zaradi tega tudi vedno manj sposobne zadrževati elektriko na sebi in se bo tako prisiljena pravilneje pomešati z drugim sobnim zrakom.

25 No, kaj pravite zdaj, če o povedanem vsaj malo bolj premislite? Vidite, niti najneznatnejša mušja pika ni brez Moje modrosti in previdnosti postavljena na tisto mesto, kjer je in vendar je zgolj iztrebek te neznatne živalce.

26 Kaj pa bi odgovorili človeku, ki s svojim velikim razumom zanika namen človeka samega? – Kakšna strahotna neumnost!

27 In če skrbim, da že najneznatnejše skriva v sebi nadvse koristen namen in najbolj nepomembni muhi nadvse koristno predpisujem njena najneznatnejša opravila, koliko bolj bom skrbel za človeka, ki ni samo ustvarjeno bitje, temveč je resnični otrok moje ljubezni ali bi to vsaj moral postati. To pomeni, da mora spoznati, da sem mu Oče in ne samo Stvarnik kot kamnom in kladam zemlje!

28 Saj mora vendar že kolikor toliko pobožno otroško srce povedati, da očetovsko skrbim celo za nemo travo na polju, – in to je res, celo popolnoma res: kajti samo Oče daje hrano in pijačo vsem stvarjem, ki so ju kakor koli sposobne uživati. In če tako očetovsko skrbim že za neme stvari, bom kot Oče gotovo toliko bolj skrbel za tista bitja, ki sem jih kot otroke ustvaril po svoji podobi iz Svoje ljubezni!

29 In to upoštevajte! Gotovo se je vredno potruditi in spoznati Mojo očetovsko skrb za majhne stvari, da bi končno tudi dvomljivcu postalo jasno, da nisem nerazumljivi oblastni Bog, ki bi vse požrl, temveč da sem edino in samo resnični Oče vsem Svojim ljubljenim otrokom, da nisem zapravljivi Oče, temveč nadvse gospodaren, ki zna celo muhine iztrebke uporabiti v blagor Svojih otrok.

30 Takole vam pravim: tu je še nešteto in veliko nepomembnejših stvari in vendar ne dopustim niti najneznatnejši, da bi propadla! Ker po-

temtakem vendar zagotovo nisem Bog, ki bi hotel vse požreti, temveč Oče, ki ohranja celo najneznatnejše in torej navdse skrbno gospodarim Svojim otrokom – v prid. Kolikšna mora biti torej slepota človeka, ki Mi hoče spodbijati Mojo nenehno očetovsko skrb, ki za vse skrbi in se obrača tudi k najbednejšemu) za vse otroke.

31 Moji ljubi otročiči! Verjemite: noč in dan skrbim celo za rast vsake posamezne dlačice na vašem telesu, ki bo tako kmalu skupaj s telesom prepuščena trohnobi: koliko bolj zanesljivo bom skrbel šele za vašo neumrljivo dušo in vašega večnega duha iz mene!

32 Ljubi Moji. Poglejte samo to majhno muho; resnično vam poje o zmagi, vendar boste to popolneje in jasneje spoznali šele v naslednji pozitivno polarni predstavitvi.

33 Za danes naj bo dovolj!

7. Muha, zbirališče življenja iz Boga

(19. marca 1842)

1 Zdaj, ko smo spoznali negativno polarni del te živalce, ki je pravzaprav materialni del, se bomo posvetili njenemu pozitivno polarnemu delu, da bi šele pri tem z nekaj pazljivimi pogledi uzrli tisto, kar je najbolj čudežno.

2 Kdor je kdaj videl kakšno muho, ji vendar ne more zanikati življenja, temveč mora priznati: ta živalca ni samo živa, temveč ima v naravnem pogledu celo popolnejše življenje kot marsikatera žival, ki je že na veliko višji stopnji razvitosti. Na koncu bo še rekel: resnično, če bi mogel ohraniti svoje druge lastnosti, bi bil jaz kot človek prvi, ki bi hotel menjati z zelo udobno urejenim življenjem muhe!

3 Če mora človek dati neki živali takšno priznanje, potem gotovo ne bo treba še podrobneje dokazovati, da je muha popolnoma živa živalca.

4 Muha torej živi, to zdaj že vemo; toda kako živi in zakaj živi, vidite, moji ljubi, to pa je čisto drugo vprašanje. Da bomo to kolikor je mogoče temeljito dojeli, se bo treba prej na splošno ozreti na življenje samo.

5 Torej poslušajte: Čisto pravo najsvobodnejše življenje je samo v Meni, to življenje pa je takšno in tako čezmerno popolno, da se ga v njegovem območju nobeno ustvarjalno bitje ne more nikoli polastiti in

ga zajeti, zato ker je to življenje sveto: in ker je takšno je tudi večno in neskončno.

6 Zamislite si celotno neskončnost ali neki prostor, v katerem je središče, iz katerega izvirajo žarki in potekajo v neskončnost na vse strani.

7 V tem središču je združena življenjska moč celotne neskončnosti in iz tega središča spet izhaja v vso neskončnost. Da pa se ta življenjska moč preveč ne razprši v največjo neskončnost in zato ne oslabi, si je skozi vso neskončnost večnega prostora ustvarila tudi neskončno veliko življenjskih zbirališč; iz teh se na določen način življenje samo zajame in se nato spet vrača k svojemu pravečnemu središču.

8 Vidite, Moji ljubi, zdaj sem vam razkril izredno veliko skrivnost, – skrivnost, ki je bila, odkar so na Zemlji ljudje, nakazana le zelo redkim, pa še takrat samo v temnih obrisih.

9 Toda, če to skrivnost nekoliko razumete, se vam bo kar samo po sebi postavilo tole pomembno vprašanje. Toda zakaj se mora kaj takega zgoditi? Ali more Bog v Svojem življenju kdaj oslabeti?

10 Na to vam odgovarjam takole. To je seveda nemogoče dokler hoče Bog ostati v Sebi sam in noče v Sebi in iz sebe ustvariti in oblikovati nobenih ustvarjalnih bitij.

11 Če pa je zaradi potreb Svoje neskončne ljubezni že vsaj za vaše pojme – pred mnogimi večnostmi ustvaril bitja nadvse različnih vrst, od najpopolnejših duhov pa do najneznatnejših atomsko majhnih živalic, in dal vsem tem naštetim bitjem življenje, vsakemu po njegovi vrsti, – povejte Mi no, s katerim življenjem je Stvarnik vsa ta bitja oživil, jih še sedaj oživlja in jih bo vedno oživljal?!

12 Ali ima morda kjer koli zunaj Sebe kakšno zasebno življenje, s katerim oživlja vsa ta bitja, ne da bi Mu jih bilo treba oživljati s Svojim življenjem? Mislim, da bi se takšna domneva vendar zdela nepredstavljiva in nemogoča že kakšnemu kamnu. Ker Stvarnik torej nima takšnega zasebnega življenja, bo vendar jasno, da mora vsa ta ustvarjena bitja oživljati iz Sebe Samega.

13 Če bi se torej vsa ta bitja s svojim prejetim življenjem večno oddaljevala od središča, bi morala središčna moč čisto naravno bolj in bolj slabeti, čeprav se življenje kot tako sicer večno ne bi moglo nikoli izgubiti, saj je neskončno; vendar pa bi namesto, da bi se krepilo, lahko čedalje bolj slabelo, ker bi se izpostavilo neskončni delitvi.

14 Da boste takšno oslabitev še globlje razumeli, naj vas opozorim na neskončno deljivost same materije; kajti zaradi te delitve si lahko še v enem atomu mislite neskončno veliko delov. Toda, ali bo atom močnejši že, če ga boste neskončno delili, ali obrnjeno? Atoma sicer z večno trajajočo delitvijo ne morete izničiti, razumete pa lahko, da tak neskončnokrat razdeljeni atom ne bo imel več tiste moči, kakršno je imel pred delitvijo.

15 Če to nekoliko razumete, se vam bo spet postavilo vprašanje in rekli boste: Če je tako, potem bi Stvarnik naredil boljše, če od vekomaj ne bi ničesar ustvaril!

16 Namesto, da bi vam odgovoril, vas bom vprašal nekaj, kar je znano mnogim ljudem.

17 Zakaj so tisti ljudje navadno – vsaj naravno – močnejši, ki so si svoje moči že od mladosti krepili z vsakovrstnim težkim delom? To je številka ena.

18 Številka dve: Zakaj obešajo na podkvasti magnet postopno vedno večja bremena.

19 Številka tri: S katerimi sredstvi postane neki človek umetnik ali virtuoz v eni ali drugi umetnosti?

20 Se vam ob teh zelo pomembnih vprašanjih še ni posvetilo?

21 Zakaj postane kovana kovina močnejša in toliko bolj prožna, če je kovana, kot enaka nekovana?

22 Zakaj je les istega drevesa tem bolj trdnejši in neuničljiv, kolikor bolj je bilo kakšno drevo izpostavljeno viharjem?

23 Glejte, in si zapomnite, zakaj je bilo tu v prostrani neskončnosti postavljenih tako neskončno veliko točk za ohranjanje življenja! Glejte postulate in razumite: Zato, da se pravečno življenje samo vedno bolj in bolj vadi in torej tudi večno pridobiva neskončno moč, tako se iz središča izhajajoče življenje vrača nazaj v središče vedno popolnejše in intenzivnejše.

24 Če to vemo in razumemo, imamo, Moji ljubi, že skoraj popoln odgovor tudi na prvi dve postavljeni vprašanji, namreč kako in zakaj živi muha. Kajti, kako živi, pove že to, da je tudi ona prav takšno zbirališče življenja, ki izhaja iz središča in zato zbirajoč sprejema vase življenje neštetihih prejšnjih živalic.

25 Tako mora biti prvo vprašanje jasno celo slepcu. 26 Zaradi tega zdaj gotovo ne bo nikomur več težko jasno določiti, zakaj muha živi,

namreč: Da bi vsota njenega življenja prešla in se tako vrnila v popolnejše in že intenzivnejše življenje, in tako bolj in bolj prehajala navzgor do človekove duše, ki je obenem tudi sposobna sprejemati vase najintenzivnejše življenje iz Mene: to pa se lahko v Meni – kot veste – po ljubezni spet združi v eno moč.

27 Če zdaj opazujete našo živalco iz tega zornega kota in ne vzkliknete: Muha, muha, nam poje o zmagi!, tedaj ste trikrat slepi in gluhi.

28 Vendar vam naj doslej povedano o pozitivni polarnosti te živalce rabi samo kot dober uvod, da boste lahko tem bolj temeljito razumeli to, kar sledi. Dobro premislite: šele naslednje nadaljevanje vam bo omogočilo, da boste nekoliko pobliže pogledali v bistvo te živalce. – In tako naj bo spet za danes dovolj!

8. Muha in nastanek kometov

(20. marca 1842)

1 Da boste lahko to pomembno nadaljevanje temeljito razumeli, se bo treba nekoliko vrniti k pravkar povedanemu, to je samo k pozitivno polarnemu delu naše muhe, k temu zbirališču življenja.

2 Pazljivo pogledjte Sonce! Le kdo od vas bi mogel izmeriti, kako daleč od njega segajo poslednji žarki? Ta razdalja gotovo ni nepomembna. Če boste določili starost Sonca na več kot sto tisoč deciljonov let, v katerem za vas nedojemljivo dolgem časovnem obdobju je Sonce neprestano pošiljalo svoje žarke v neskončni prostor, in sicer tako, da tisti žarki, ki so najprej izšli iz njega, še zdaj hitro potujejo v prostrano neskončnost, neštetokrat več žarkov pa se je znova vrnilo k njemu s tistih točk, ki so jih ujele, boste prej povedano o zbirališčih življenja toliko bolj zanesljivo in temeljito razumeli, ko vam vsak dan sijoče Sonce nadvse prepričljivo govori: Pogledjte, tako dolgo že pošiljam svoje žarke v prostranstvo, pa ni zaradi tega moja svetloba, nič slabotnejša, kot je bila pred za vas neskončno dolgimi časi!

3 Lahko da boste ob tem vprašali: Le kako bo Sonce spet dobilo nazaj tiste žarke, ki odtlej, ko so nastali, še zmeraj odhajajo v neskončne prostorske daljave?

4 To stvari sploh ne škodi; kajti tudi če bi se žarki oddaljili še deciljonkrat bolj, kot so se že, bodo nekoč zagotovo našli točko, ki jim bo zaprla pot in jih prisilila k vrnitvi.

5 Morda bi radi vprašali: Le kako se nadomesti sončna svetloba, ko se zaradi dolgega potovanja svetlobe in zaradi redkih vidnih zadrževalnih točk gotovo vrne samo zelo malo oddane svetlobe?

6 Toda, tudi to ne škoduje naši stvari; kajti zato, da Sonce dobi nazaj le zelo malo svojih oddanih žarkov, je ono samo po drugi strani zbirališče in kot takšno sprejema žarke od več kot milijarde sonc, jih v sebi intenzivira in potem spet v gosti masi oddaja.

7 Vidite, če to le nekoliko upoštevate, boste zlahka odkrili, kako gospodarno Sem uredil svetlobo od neskončnosti do neskončnosti, tako da niti najmanjši atom ne plava brez smisla v neskončnem etru!

8 To je nekoliko težje razumljivo duhu, ki ni vajen misliti o velikem; toda ustvarjalni primer, ki vam ga bom še dodal, bo gotovo veliko pomagal vašemu duhu, da bo razumel vračanje in gospodarno izmenjavo žarkov.

9 Torej glejte: Povsod tam, kjer se za vaše pojme seveda v zelo daljnih medprostorih srečujejo žarki dveh sonc, tudi ti žarki sami postopno postajajo bolj in bolj medse bojne sprejemne točke.

10 In že sprašujete: Le kako?

11 Na to vprašanje je zelo lahko razumljivo odgovoriti, ker najbrž domnevate, da je oddani žarek, vsebovan v času in prostoru, četudi še tako neizmerno subtilen, vendar le nekaj materialnega.

12 Če se torej takšni žarki dveh sonc srečajo, so seveda tudi kot žarki enega sonca enake polarnosti. Veste pa, da se enake polarnosti nikoli ne privlačijo, temveč zmeraj odbijajo; In če imate v srcu vsaj nekaj razumevanja, morate zaradi pravkar povedanega doumeti: če se tako srečujoči se žarki odbijajo, potem na določen način tudi drug drugemu služijo, tako da se pošiljajo domov.

13 In kaj se zgodi, ko se žarki več sonc čisto naravno nujno srečajo v takšnem medprostoru, ki je od vseh sonc skoraj enako oddaljen, sicer tako, da se srečajo žarki od vseh strani, ki si jih je mogoče zamisliti?

14 To je seveda malce drugačno vprašanje. Da pa vas ne bom predolgo zadrževal z manj pomembnimi rečmi, naj vam takoj odkrito povem, kar bi tudi sami odkrili, če bi nekoliko bolj premišljali: na

tem mestu nastane konflikt žarkov, in sicer zaradi tega, ker del žarkov čisto ravno seka progo drugega dela, in se tam srečuje – to križišče žarkov si morate predstavljati tako, kot da bi več takšnih križev naložili drugega na drugega, da bi bila iz enega središč vidna množica iztekajočih se žarkov.

15 Ti križajoči se žarki nujno nevtralizirajo polarnost in s tem ovirajo druge, ki jim križajo pot, da se ne morejo takoj umakniti. Tako nastane tu sčasoma klobčič žarkov ali za vas bolj razumljivo, lesketajoči se svetlobni klobčič, in ta dobi po dolgih časih takšnega zbiranja žarkov nekakšno fino megličasto gostoto ter postaja čedalje težji.

16 Gre za tole: sonca so prav tako kot planeti, gibljejo okrog nekega drugega središča; sonce, ki se na svoji dolgi poti bolj približa temu svetlobnemu klobčiču potegne ta klobčič v svoje območje in ga použije.

17 In ker zdaj to veste, vam povem, da je to najobičajnejši način nastanka kometov.

18 Toda že spet slišim vprašanje: Kako pa takšni kometi lahko obstanejo in jih tisto sonce, ki jih je pritegnilo, ne použije?

19 Odgovor bi sicer lahko našli v že povedanem; toda da se ne boste trudili z razmišljanjem, vam raje kar takoj povem, da je razlog v prej omenjeni nevtralizaciji žarkov. Kajti glejte, s to nevtralizacijo ali – za vas še bolj razumljivo povedano – pritrditvijo postanejo tako zbrani žarki negativni in tako ustvarijo nasproti soncu že polarno nasprotno točko: le-ta je po vašem zakonu Moje ureditve že sposobna neprenehoma sprejemati pozitivno polarne sončne žarke, ki jo srečujejo, jih sprostiti in tako porabiti za svojo hrano.

20 Da takšen komet to počne, vam dokazuje prvič že njegov, pogosto zelo razširjeni megličasti krog, ki ga obdaja; ta se navadno razširi na nasprotni strani sonca v dolg rep. Kaj pa je pravzaprav ta rep?

21 Glejte, ta rep ni sam po sebi nič drugega kot zakasnitev iz sonca iztekajočih se žarkov, ki jih negativna polariteta ovira v njihovem prvotnem, iz sonca izhajajočem zagonu, in postanejo zato, ker se na svoji poti obrnejo k telesu, ki jih privlači, vidni kot nadvse rahla megličasta masa.

22 Vidite sedaj, s tem je soncu sicer prirasel novi gost, ki bo použil prav veliko žarkov, dokler ne bo dosegel planetarne gostote. Ko pa jo

enkrat doseže, je s svojo središčno silo prisiljen, brez škode za svojo bit neštetokrat povrniti soncu njegove žarke, potem ko pri svojem planetnem položaju ne sprejema samo žarkov tistega sonca, v katerega območju je, temveč v masah vsrkava vase žarke neštetih sončnih teles, ki ga obdajajo od vseh strani, in jih na določen način dovaja svoji materi.

23 No, to zdaj že veste: toda v vas se bo že spet zbudilo vprašanje: Kaj pa ima naša majhna muha opraviti s temi kometastimi tvorbami in vračanjem sončnih žarkov?

24 Na to naj vam odgovorim takole: Samo še čisto malo potrpite in takoj jo bomo pustili odbrenčati za mogočnim hrumenjem na novo nastalega nebesnega telesa!

25 Preden pa to lahko storimo, je nujno, da sami bežno pogledamo na žarke, ki se iztekajo iz sonca, in spoznamo, kaj so pravzaprav ti iztekajoči se svetlobni delci.

26 Deloma tako in tako že veste: kljub temu ne bo škodovalo, če stvar na kratko ponovimo. Torej prisluhnite: ti iztekajoči se svetlobni atomi so obenem tudi, kot le veste, prva stopnja in podlaga za nastanek svetlobnih živalic, o katerih ste že slišali.

27 Zdaj glejte: skupine takšnih žarkovnih atomov, iz katerih pozneje nastane planetarni klobčič, so obenem tudi skupine živalskih življenj, namreč v takšnem planetarnem klobčiču.

28 Kako pa se najprej izraža to živalsko življenje na takšnem novem planetu?

29 Živalsko življenje se nujno izraža dvakratno, in sicer prvič v negativnem življenju, ki je tu rastlinsko življenje. Ko to življenje postane primerno nasičeno in ne more več sprejeti vsega razpoložljivega polarnega življenja, se naravno in nujno izoblikuje pozitivno polarno življenje in ima zaradi prenasičenosti negativnega življenja potem dovolj hrane zase.

30 Kako pa se oblikuje in izraža to prvo pozitivno polarno življenje?

31 Vzemite samo mikroskop in opazujte kakršno koli vodno kapljico, ki gnije zaradi primesi rastlinskih delov, ali opazujte celo sok iztisnjene rastline, pa boste v svoje nemajhno začudenje zagledali cela krdela živalic (živalic – op. izd.), zaradi česar vam bo po tem pojasnilu brez velikega truda kmalu postalo jasno, kako se negativni življenjski pol obrača in potem preide v pozitivno polarno življenje.

32 Vidite zdaj, Moji ljubi otročiči, ko se je zdaj tukaj začelo oblikovati živalsko življenje, potem tudi ne more več priti do zastoja, temveč spet začenja svoje postopno vračanje – k prasredišču vsega življenja!

33 Ker pa se zaradi večne ureditve povsod opaža postopen potek, ki sam na sebi ni nič drugega kot čedalje popolnejše in večje zgoščevanje življenja – to se čisto naravno dogaja tako kot z vračajočimi se žarki, ki tudi naravno postajajo vedno intenzivnejši, kolikor bližje svoji prvotni izhodiščni točki dospejo – tako je tudi naravno, da življenje ne more hiteti k svojemu izvoru v tej razpršenosti, temveč se zbira v vedno gostejših oblikah in se tako spet vrača k svojemu večnemu izvoru.

34 Katera pa je naslednja stopnja, v katero se konsolidira (zedini – op. izd.) to prvo pozitivno polarno življenje?

35 Ljubi Moji, naj nastopi naša muha! Glejte, to je prva živalca, ki naseli takšen na novo nastali planet; kajti kakor veste, ta živalca še danes uživa takšno hrano, po kateri trilijon kratno življenje v njej postane eno življenje! In tako boste razumeli, zakaj sem prej rekel: Samo še malo potrpljenja, pa bomo na našo muho kmalu slišali brenčati za mogočnim hrumenjem naše nove planetne kepe!

36 Razumeli boste tudi, kako muha postane in je zbirališče življenja.

37 Poleg tega naj vam še povem, da v tem pogledu kot zbirališče življenja ena sama muha šteje več kot vsa naša prej oblikovana planetarna kepa! In če to upoštevate, boste razumeli, kako zelo vzvišeno nad zunanjo materijo je življenje samo že v prvi iskrici, razumeli pa boste tudi to, da je življenje enega samega človeka višje kot vsa sonca in planeti vsega vam znanega vesolja.

38 In če to razumete, vam tudi ne bo težko dojeti, zakaj sem Jaz kot praživljenje vsega življenja kot Oče in odrešenik prišel na Zemljo in sem tu človeka naredil za Svojega otroka in mu pripravil pot do svojega srca. In končno boste tudi iz tega lahko spet malo bolj razumeli, zakaj sem vam rekel: Muha, muha vam poje o zmagi!

39 Zmaga sicer še ni popolna, toda nadaljevanje in nadaljnja sporočila vam bodo omogočila, da boste jasneje razumeli, koliko zmage je že samo tukaj.

40 Naj bo za danes spet dovolj!

9. Vzrok in bistvo svetlobe

(22. marca 1842)

1 V prejšnjem sporočilu smo slišali našo muho brenčati kot prvo žival za novo oblikovanim planetom.

2 Komaj bo treba to govorniško figura поблиže pojasniti, vendar naj zaradi nekaterih slabotnejših dodam, da je treba to vzeti samo časovno, ne pa prostorsko, zaradi česar bi še lahko kdo domislil, da bi neznansko velik raj muh podobno repu kometa letal za takšnim planetom. To je torej treba razumeti samo časovno, kako iz ene pradavne razvojne periode sledi razvitejša in popolnejša.

3 To torej zdaj že veste; in vendar boste pomislili: Le kaj višjega in končno zmagoslavnejšega bi še lahko pridobili od revne muhe? Kajti zdaj smo jo, v tem razodetju, videli od izvira sem, in smo pri vseh teh čudežnih izrednih razmerah na koncu našli vendar-nič več in nič manj, Božjemu redu sicer popolnoma ustrezno, toda drugače samo "navadno" muho, kakršnih vidimo poleti velike roje.

4 Vidite, to je dobra mišljena in zelo primerna pripomba, da bi na tem temelju postavili novo, trdno zgradbo.

5 Toda preden se lotimo same zgradbe, moramo narediti močan obrambni zid, in se dobra zavarovati pred napadi; kajti sicer je naša uboga živalca ne bo živa odnesla, posebno v tem času, ko je toliko učnih lovcev na komarje in globoko znanstvenih muholovcev.

6 Kje pa bomo postavili naše okope? Glejte, ne bo težko ugotoviti!

7 Ker je napačnih mnenj ali tudi hipotez zmeraj največ tam, kjer je kratkovidnemu človeškemu razumu najmanj dovoljeno pogledati v svetlo območje resničnosti, zato se tam tudi navajajo najraznovrstnejše teorije; prevladuje zmeraj zadnja, tako kot pri francoski modi oblačil.

8 Kaj pa je tisto, o čemer je v tem učenem času skoraj prav toliko teorij, kolikor je učenjakov?

9 Glejte, to je svetloba!

10 Zato bomo nekaj pazljivih pogledov uprli v svetlobo, in to bo naše predzidje in šele nato prešli k muhi!

11 Tako postavljamo bistveno vprašanje: Kaj je pravzaprav svetloba sama in kako se razširja?

12 Da bi to prikazali, ne bo treba posebej navajati katere koli zmotne teorije, temveč bomo postavili našo razlago in ta je lahko vam in vsakomur preskusni kamen: na njem lahko preskusite, koliko plemenite ali neplemenite kovine je v vseh drugih navedenih teorijah.

13 Kaj je torej svetloba?

14 Če hočete prav in temeljito doumeti svetlobo, tako kot se pojavlja v času in prostoru, je ne smete imeti niti za čisto materialno niti za čisto duhovno, temveč za materialno in duhovno hkrati ter za tako uravnano polariteto, v kateri sestavlja duhovni del pozitivni pol, materialni pa negativnega.

15 Ta polariteta pa je uravnana tako, da ni v razmerju kot sprednje in zadnje, temveč kot notranje in zunanje, in je potem notranje pozitivni pol in zunanje negativni.

16 In kako se ti dve polariteti pojavita kot svetloba?

17 Glejte, to vprašanje bomo kmalu rešili! Če vzamete tako imenovani kresilni kamen in potegnete po njem s kaljenim železom, boste takoj videli množico pršečih se isker, ki uhajajo od tam, kjer ste s kaljenim železom potegnili po kamnu. Te iskre so bile svetloba; le od kod so vzele svetljenje – od kamna ali železa? Ali iz obeh sočasno?

18 Ni potrebno, da bi tukaj natančneje omenjali, da pri tem dejanju iskric izvirajo samo od železa, od katerega je trdi kamen izpraskal nadvse majhne delce, ki so se zaradi tega vžgali, ker se delci zraka, ki so bili zaprti v železovih porah, niso mogli ogniti pritisku, ki je nastal zaradi kresanja, in so se zato vžgali, ter tako ločene železne delce prisilili v belo žarenje.

19 To bi vedeli; toda kako se tako stisnjeni zrak vžge, in kaj je potem takem svetlenje pri vžigu zraka?

20 Stvari ni mogoče razložiti drugače, kot da vam ponovno oznanjam, da zrak do polovice ni nič drugega kot materialno telo v njem vsebovanih intelektualnih duhov. Fiziki bi sicer raje slišali, če bi namesto duhov postavil “proste, nevezane sile”; toda, ker hočemo biti temeljiti, tudi vzamemo namesto lastnosti stvar, ki ima to lastnost, in ki je tukaj duh sam ali ker tukaj nimamo opravka z enim duhom, temveč z mnogimi.

21 Ker smo to ugotovili, lahko takoj ugotavljamo naj zanesljivejšo sled te stvari. Torej poslušajte: Ker je duh pozitivno-polarna sila, ne-

prestano teži po najbolj nevezani svobodi in je v vezanem stanju miren samo tako dolgo, dokler od negativne polarnosti, ki ga obdaja, ali – še bolj razumljivo – od svoje lupine, ne občuti nenavadnih vplivov. Če pa ta od zunaj pretrpi kakšen koli pritisk, se duh mahoma prebudi iz svoje privajene utesnjene sfere in naznani svoj obstoj z raztezanjem, ki ga vsakokrat spoznate po vam znanem fenomenu svetlenja.

22 Tako daleč smo torej prišli; toda ne glede na to bo vsakdo dejal: To je lahko pravilno; toda kaj je pravzaprav svetljenje samo po sebi, tega pa vendar še ne vemo!

23 Jaz pa pravim: samo še malo potrpljenja, saj vendar vsi veste, da star obsežen hrast ne pade pod enim udarcem!

24 Tako bomo tudi temu čisto pravemu svetlenju vendarle še kos.

25 Torej, kaj je pravzaprav to svetljenje?

26 To stvar vam bo ponazorili že tale primer. Kaj opazite pri človeku, katerega srce je še polno napuha, če dobi od katere koli strani kakšen prav grob, ponižujoč udarec? Ali ne bo takoj nadvse pobesnel, in sicer tako, da se bo zaradi tega začel po vsem telesu tresti od jeze in njegove oči bodo zažarele, kot da bi bilo za njimi žareče ognjišče, njegovi lasje pa se bodo naježili in štrleli na vse strani? Če je v enako mislečemu okolju, ali ne bo kmalu tudi to, čeprav ne tako zelo, pa vendarle glede na stopnjo prijateljstva, postalo z njim vred bolj ali manj jezno?

27 Mislim, da ta pojav ne potrebuje podrobnejše razlage: lahko pogledate samo na kakšno vojsko, in gotovo vam ne bo ušlo, kako izžarevanje jeze ali “vročica besa” zajame tisoče in tisoče in jih potegne v krvavi spopad.

28 No, če to opazujete samo nekoliko notranje, potem bi naše svetlenje pravzaprav skoraj popolnoma pojasnili: kajti v negativno polarnost zaprti pozitivno-polarni duh se zaradi sunka prav tako razjezi, ker se pri tem zave svojega ujetništva. S to zavestjo se v njem zbudi veliko poželenje, da bi se razširil ali osvobodil.

29 Ker pa je njegova zunanja, negativna polarnost, ki ga obdaja, takšna, da je sicer nekoliko raztegljiva, sicer pa neuničljiva ali bolje “neraztegljiva”, se svobode željni duh v njej sicer razširi toliko, kolikor je mogoče; ker pa ne glede na to ne more prodreti, se hitro spet umakne nazaj in potem poskuša znova z – zmotno zamišljeno – obnovljeno

močjo raztrgati svojo lupino, – dejanje, ki so ga nekateri duhovi sposobni ponoviti več tisočkrat v eni sekundi. To dejanje se imenuje “bes”, spremlja pa ga stalno naraščajoča jeza.

30 In kaj je potem vidna posledica tega dejanja, ki bi ga lahko imenovali resnična “besna vročica”?

31 Nič drugega kot to, da drugi duhovi, ki so še mirni, so pa blizu razbesnelega duha, začutijo to vročico, in se nato v svoji zunanji polariteti vnamejo v podobno sovročico: ta se lahko širi toliko hitreje, ker so negativne lupine duhov, iz katerih pravzaprav sestoji zrak, postavljene tesno ena poleg druge.

32 In zdaj imamo pravzaprav že vse. Kajti ravno to vročico takšnega duha zazna živalsko oko in predvsem človeško, in ta zaznava je v resnici tisto, kar imenujete “svetlenje”, ker je oko tako uravnano, da zazna to najtišje utripanje. Vsako oko je namreč samo po sebi bolj ali manj do polovice duhovno in do polovice materialno in ima s tem, kar tu imenujemo “svetloba”, popolnoma enako polarnost, zato potem tudi lahko zazna in občuti vse, kar mu je sorodno.

33 Če se potem na ta opisani način katera koli takšna duhovna polariteta v sebi vname, se zato tudi vsakokrat pojavi svetljenje. Svetljenje pa samo na sebi potem zopet ni nič drugega kot zajetje tudi tistih duhovnih polaritet, ki so v bližini takšne duhovne polaritete, ki se je vnela, to razširjanje pa se po stopnji velikosti in silovitosti vnete duhovne polaritete polasti bližjih ali daljnih distanc in jih spravi v, čeprav ne preburno, pa vendar občutno vročično stanje. Naravno bo vročica toliko slabotnejša, kolikor bolj so druge duhovne polaritete prostorsko oddaljene od tiste glavne polaritete, ki se je vnela.

34 Zdaj boste rekli: O svetljenju nam je zdaj vse jasno, toda še zmeraj nič o tem, zakaj vidimo osvetljene predmete po njihovi obliki, in tudi nič o stanju raznovrstnih svetlob in posebno še sončne svetlobe.

35 Samo toliko vam še povem, da to ne bo več nobena velika umetnost, potem ko so glede tega že premagali največjo težavo.

36 Kar potem zadeva gledanje predmetov, to ni samo na sebi nič drugega kot ovira tega nam že znanega razširjanja, ki popolnoma ustreza materialni, trdni obliki nekega predmeta, ali pa je podvojeno vračanje od kakršnega koli predmeta, od katerega dobi sunek od zadaj ali, da boste boljše razumeli, nasprotni sunek.

37 Kar pa zadeva sončno svetlobo, je njeno svetljenje istovetno svetlenju nam že znane iskrice. Razlika je v tem, da bela sončna svetloba izvira na skoraj enak način od drhtenja ljubezni, kot vam znana rdečkasta požarna svetloba od drgetanja jeze (ljubezen drhti, jeza drgeta – op. prev.); in ker sončna svetloba izvira od drhtenja ljubezni je tudi njena frekvenca različna od frekvence svetlobe, ki izvira od drgetanja jeze.

38 V čem pa je ta razlika, in kako bomo potem dosegli našo zmago glede naše živalce, vam bo jasno pokazalo nadaljevanje.

39 In tako naj bo spet dovolj za danes.

10. Bistvo etra in sončne svetlobe

(23. marca 1842)

1 Morda ste kdaj pa kdaj že slišali, da kolikor globlje je kakšno področje na zemlji, toliko gostejši je tudi zrak v njem. To je čisto naravna posledica, saj ne samo zrak, temveč vse stvari, kolikor bolj se žarkasto približajo skupnemu središču, postanejo tudi gostejše. Kolikor bolj pa se od tega središča oddaljijo, toliko rahleje stojijo ena ob drugi.

2 Kaj je sam po sebi zrak, ki obdaja neki planet, bi deloma že vedeli iz sedanjega sporočila, še več pa iz drugih, že zdavnaj danih razlag o stvareh naravnega sveta (glej Zemlja in Luna, Pričevanje narave in druga dela o Stvarstvu – op. Lorber Verlag).

3 Da bi vas, Moji ljubi, vendar rešil daljšega iskanja, vam povem še enkrat, da zrak kot vsa materija skupaj, ni nič drugega kot duhovno-materialni in materialno – duhovni konflikt, in da so vse te duhovne potence, kolikor globlje ležijo (kolikor težji so atomi – op. izd), tudi toliko zlobnejše, in kolikor višje nad planetom se zadržujejo, so tudi toliko bolj ljubkejše, miroljubnejše in stanovitnejše.

4 Ko sedaj to vemo, nam ne bo težko spoznati vsaj v splošnem pregledu Zemljo skupaj z zrakom, ki jo obdaja, po njeni vsebini; o tem lahko rečemo: Celotno bistvo Zemljinega telesa z zrakom vred, ki ga obdaja, kakor daleč ta tudi sega, ni nič drugega kot gradacija (Stopnjevanje – op. izda.), ki je bila postavljena v takšen planet, da bi nastopili nam že znano pot vrnitve.

5 In kaj napolnjuje prostrani prostor med soncem in planetom? boste vprašali.

6 Po mnenju raziskovalcev narave nastopi tu nadvse lahek in prožen eter. Kaj pa bi fiziki rekli, če bi morati razvidno prikazati, kaj je pravzaprav ta eter?

7 Resnično, takšno vprašanje bi si težko priborilo ceno petdesetih dukatov! Kajti prvič, etra ni mogoče opazovati skozi noben mikroskop, potem ko že veliko gostejšega zraka noben mikroskop ne zazna več parcialno; toda kemično bi fiziki lahko preiskali eter, če bi le lahko dobili kakšnega v svoje retorte. Toda, ker se področje pravega etra začenja šele pri višini dveh, treh, štirih in proti severnemu polu šele pri desetih nemških miljah visoko nad Zemljo (od 15 km dalje – op. izd.), bo pač vsem raziskovalcem narave nekoliko težko, da bi si zaradi svojih preiskav za svojega življenja od tam priskrbeli eter.

8 Mi pa bomo ubrali veliko udobnejšo in zanesljivejšo pot, namreč pot notranje vere, zaupanja in pot resnične ljubezni. Po tej poti stoji kravjemu in ovčjemu pastirju Sirius lagodno bližje, kot po temni poti nadvse kratkovidnega človekovega razumskega raziskovanja dežna kaplja, ki je nadvse matematičnemu raziskovalcu narave padla na nos.

9 In tako povemo: Eter je prav tako duhovno bitje, ki je v razmerju do vseh planetov sicer pozitivno, do sonca pa je negativno.

10 Eter sestavljajo nadvse čisti, miroljubni in potrpežljivi duhovi, kajti če ne bi bili takšni, kako težko bi bilo planetom na poti okoli Sonca, ki je zelo daleč razširjena tirnica, po kateri se mora planet premikati z izredno hitrostjo!

11 Ker pa so ti eterični duhovi nadvse čisti, miroljubni in prožni, njihov obstoj ne ovira gibanja bitij ali stvari, ki bi se hotele ali morale gibati, pa naj so še tako majhne in nezatne.

12 Vidite torej, Moji ljubi, zdaj ko to vemo, gotovo ne bo več težko ugotoviti svetlenja nekega sonca in širjenja njegovega svetlenja! Vendar, še preden zmoremo to storiti, moramo nameniti nekaj pogledov tudi svetlečemu Soncu in se vprašati: Kako je tam in kaj se tam dogaja?

13 To je je vendar nujno: kajti sicer bi se morali prej ali slej tudi sami vprašati: Kako bi lahko komu pojasniti posledico, če mu zamolčimo vzrok?

14 Da je Sonce izjemno močno svetleče nebesno telo ni treba nikomur natančneje razlagati, kajti to povedo že njegove zdrave oči.

15 Kako pa postane tako nadvse močno svetleče? In kakšna je njegova površina in kakšno je vse do svojega središča?

16 Glejte, to je čisto drugo vprašanje, na katerega moramo še čisto na kratko odgovoriti, preden se lahko znova uspešno lotimo glavne teme.

17 Gotovo ste pri soncih morali postati pozorni le na njihovo izredno velikost, zaradi katere je neko sonce neredko en ali celo več milijonkrat večje kot eden ali drugi njegovih planetov.

18 Kaj je torej Sonce samo zase?

19 Sonce samo zase je najpopolnejši planet, in vsi drugi planeti so le trabanti tega velikega in popolnega planeta.

20 Odkod potem izvira izredna svetloba, ki obdaja takšen popolni planet?

21 Svetloba izvira od duhovnega ljubezenskega veselja duhov, ki obdajajo ta popolni planet.

22 Ali so ti duhovi morda že popolni duhovi?

23 To vprašanje moramo spet razdeliti, in sicer na sedem različnih točk, ki pa ne glede na to, ne bi smele biti pretežke za temeljito razumevanje, ker so lepo razvrščene ena poleg druge.

24 Teh sedem točk je torej sedem različnih vrst duhov v Soncu, ki skupaj občestveno pogojujejo njegovo veliko svetlobo.

25 Če hočete natančneje spoznati notranjo naravo teh duhov, se ozrite na sedem zapovedi ljubezni do bližnjega in – tem sedmim zapovedim za podlago – na tiste tri, po katerih mora človek spoznati svoj odnos do Boga, svojega Stvarnika, in že imate popoln ciklus združenja duhov na sončnem telesu. Tudi barve mavrice vam omogočajo spoznanje tega reda.

26 In kaj sledi iz te vnaprejšnje pripombe?

27 Iz te vnaprejšnje pripombe ne sledi nič drugega, kot to, da je Sonce v svoji notranji sferi zbirališče sedmerih (sedem vrst op. izda.) duhov. Med njimi so takšni, ki bodo za preizkušnjo šele prestavljeni iz Sonca v planete, in spet takšni, ki so se kot že popolni vrnili nazaj; in potem sestavlja prva skupina, ki se še mora spopolniti, notranjo vsebino sončnega telesa, druga, že spopolnjena skupina, pa zunanjo, svetlo ovojnico sončnega bitja.

28 Vidite, če bi bili sposobni nekoliko ostreje gledati, bi bil kamen spotike pravzaprav že odstranjen; toda ker še zmeraj slabo vidite in ste poleg tega tudi nekoliko naglušni, vam moram dodati, da so pravzaprav ti duhovi tisti, ki s svojim drhtenjem od ljubezni in ugodja povzročajo dejansko svetljenje Sonca.

29 Kar pa zadeva širjenje te svetlobe, vas opozarjam samo še na duhove, ki se morajo šele izpopolniti, in zato neprenehoma oddaljevati od Sonca. Tako imate vendar natanko pojasnjeno tisto širjenje svetlobe, o katerem je bil govor že prej pri nastanku planetarnega vozla, in s tem tudi bistvo že večkrat omenjenih atomsko majhnih živalic, po katerih že spopolnjeni duhovi oddajajo svoja valovanja kot krepilni dar na pot tistim nepopolnim duhovom, ki šele komaj zapuščajo Sonce.

11. Muha kot zbiralka svetlobe in življenja

(24. marca 1842)

1 Gotovo si boste rekli: Vse lepo in prav; toda kaj naganja duhove prve vrste, ki še niso popolni, proč od Sonca v neskončne prostore?

2 Na to vam odgovarjam takole: Nič drugega kot Moj večni red, zaradi katerega so sicer ti duhovi, ki odhajajo od Sonca, pozitivno – polarno nasičeni, toda v bistvu in sami po sebi so samo negativni.

3 In kaj se zgodi, če se približata enaka pola? Tako dolgo se odbijata, dokler samo pozitivno nasičeni, pa vendar v bistvu in sam na sebi negativni pol ne odvrže vsega pozitivnega.

4 Vidite, kako so ta nam znana atomska bitja v bistvu negativna in lahko ostanejo v Soncu samo tako dolgo, dokler ohranijo le-ta značaj. Če pa preveč požrešno sprejemajo svetlobno nasičenost s pozitivnega polarnega območja sončnih duhov, tako da se s tem po bistvu svetlobe le še zelo malo razlikujejo od pravih pozitivno – polarnih duhov, ki so že popolni, potem jih pozitivno-polarna bitja tudi pri priči izženejo, in to prav s pošastno hitrostjo (svetlobno hitrostjo op. prev.).

5 Ti tako izgnani duhovi pa so v resnici izsevana sončna svetloba, ki se, če pade na kakšen planet, prenese nanj po pozitivnem delu, in je torej s seboj vzeta svetloba ali še trajajoče ljubezensko-veselo drhtenje popolnih duhov.

6 Po negativnem delu pa se, posebno pri približevanju kakšnemu planetu, ta odhajajoča atomska bitja kmalu znebijo svojega pozitivnega dela in se potem kot antipoloma spet vračajo k Soncu: to je odsevanje sončne svetlobe. In ker se ta bitja zaradi svoje velike hitrosti premikajo venomer premočrtno, se tudi lahko pojasni, zakaj so predmeti, ki so obsijani s sončno svetlobo, nadvse jasno vidni, posebno če se v atmosferskem zraku ne pojavi vznemirjenje (vznemirjenje zračnih duhov – op. izd.).

7 Tako osvetljena oblika pa je v vseh svojih delih vidna, zato ker vsaka materija, ki kakšno obliko sestavlja, ni nič drugega – to že veste – kot konflikt duhovnih potenc.

8 Če torej ti hitri nosilci svetlobe iz Sonca zadenejo v neko obliko, ta takoj sprejme vase – glede na to, kakšna je po svoji notranji vsebini – sebi ustrezne dele (absorpcija komplementarnih barv – op. izdajatelja.), tiste ki zanjo niso uporabni, pa takoj odžene z največjo hitrostjo na vse strani.

9 Oko je torej samo sprejemni organ za raznovrstne razlike glavne ali odbite svetlobe; in te raznovrstne razlike svetlobe so potem tudi naravno oblikovalci vseh različnih stvari v očesu, primernem za takšne svetlobne razlike.

10 Ko sedaj to veste in kolikor je le mogoče s telesnimi čuti razumete, vam mora končno vendarle postati jasno, da je s tem vse, kar koli se kaže materialno, v bistvu vendarle nematerialno, in čisto duhovno; samo duhovnega ne morete videti, ker še niste v duhovni polariteti. Ko pa boste nekoč v duhovni polariteti, bo takoj nastopila nasprotna pojavna oblika, zaradi katere boste potem gledali samo duhovno, vse materialno pa si boste morali zraven zamisliti, tako kot zdaj duhovno k materialnemu. Zato se tudi ne smete preveč čuditi, če tu in tam v tem sporočilu naletite na točke, ki vam niso preveč jasne. Kajti, da bi vam že zdaj lahko popolnoma pojasnil vse te razmere, bi morali preiti iz materije v čisto duhovno, vendar za to zdaj še ni čas.

11 Kolikor pa je le mogoče doumeti duhovno v materialnem, vam je to sporočilo tudi dovolj pokazalo, po kako plitki poti morajo tisti, ki nimajo pred seboj nič drugega kot materijo; in nasprotno, kako nerazumljivi postanejo oni, ki pri svojih raziskavah s svojo modrostjo povsod posegajo daleč prek meja materije.

12 Potem, ko smo s tem nadvse kratkim opisom predstavili razlike med svetlobo in svetlobo, ter med svetlenjem in svetlenjem in vam jih kolikor mogoče temeljito in razumljivo prikazali, smo tudi že postavili prvi okop naše zgradbe zmage. Vrnimo se torej spet k naši že skoraj pozabljeni živalci.

13 Toda vidim, da vas zanima še eno vprašanje: Kakšno delo bo dobi-la naša uboga muha med sonci in zemljami in med vsemi temi pravkar naštetimi duhovi, ki proizvajajo in nosijo svetlobo?

14 Odgovor na to vprašanje dobite, če se vprašate: Kaj bo muha med duhovi, ki proizvajajo svetlobo, in tistimi, ki so nosilci svetlobe?

15 Muha, pravim, bo medij in postala bo duh, ki izbira svetlobo.

16 Vidite, tu je skrit velik voz!

17 Če bi lahko kdaj rekli: Sedaj razumemo to bitje in bi si pri tem morali priznati, da ne veste, na katerem stališču je – čemu bi koristilo vaše razumevanje?

18 Resnično vam povem: Bilo bi le malo razlike med tem, kako vidite muho ali kakšno drugo stvar, ali kako to živalco vidi kakšna druga ži-val, razen da bi jo vi lahko poimenovali in rekli, da ima šest nog, dvoje kril, eno telo, eno glavo in spada v kraljestvo letajočih žuželk – in po-tem morda še dodali dve podmeni ali tri.

19 Stališče neke stvari je torej temeljna baza, in samo če iz nje opazu-jemo stvar, šele takrat se ta pokaže v svoji popolni resničnosti.

20 Kaj pa je resničnost neke stvari?

21 Glejte in poslušajte! Duhovno neke stvari je resničnost! Dokler tega ne ugotovimo, je vse podobno piškavemu, votlemu orehu, v kate-rem ni ničesar.

22 Stališče je torej baza; tako smo izrekli in tako se mora tudi potrditi. Glejte torej našo muho glede na to srednje stališče.

23 Ali je samo duhovna ali samo materialna?

24 Ne, morate reči, deloma je materialna – in zato živi, in deloma duhovna. Kot nešteta druga bitja je tudi ona med dvema glavnima po-laritetama, namreč med pozitivno živo polariteto Sonca in negativno polariteto planeta, ki je nasproti soncu.

25 To torej pove, da je nevtralna, to se pravi, niti čisto pozitivna niti čisto negativna. In, tako je tudi prav, dobro in resno: ni niti samo pro-izvajalka svetlobe, niti samo njena nosilka, temveč zbiralka svetlobe.

26 Kaj pa je svetloba?

27 Vemo, da se reprezentira iz gibljivosti življenja; torej sta svetloba in življenje eno in isto, in tako je svetloba samo en pojav življenja.

28 Če pa je naša muha zbiralka svetlobe, zbiralka česa je potem še? Ali boljše: Ali ni potem – zbiralka življenja?

29 Kako se torej to življenje izraža v muhi? Ali se morda še zmeraj kaže v bleščeči svetlobi?

30 Morali bi biti slepi ali pa imeti fantastično oko, če bi lahko kdaj o kakšni muhi trdili, da ste jo videli letati okrog svetlečo kot kresnica. Da, muha prav zgledno varuje življenje v sebi, ne pusti ga več izžarevati, in temno obleko je oblekla, da se lahko življenje še toliko bolj razmnožuje v njej.

31 Vidite sedaj, moji ljubi, kdor na muhi ne spozna bistva ponižnosti, ta mora biti več kot trikratno slep!

32 Vi poznate njeno večstransko koristnost; toda svetloba sveta je ne spozna. In tako mora biti pridna, marljiva, celo z vsakim gibom koristna muha izročena vsakršnemu zaničevanju. Zakaj pa to? Ker je muha zbiralka življenja in raje v sebi pomnožuje življenje, kot da bi z njim, uničujoč samo sebe, blestela.

33 Ali zdaj vidite stališče, kako iz njega sevajo žarki na vse strani, da bi dobro razsvetljeni mogli razvideti zmago, za katero se ta živalca neprestano pogumno bojuje?

34 Kaj pa je pravzaprav ta zmaga?

35 Le vrnimo se k našemu stališču in dobro pazimo na vse take, ki smo jih doslej slišali! Ja, izhajajoč od prvega razloga za nastanek svetlobe, dobro upoštevajoč vse o svetlobi razodeto, moramo vendar z rokami in nogami obenem dojeti, da je med vsemi nalogami, ki si jih lahko zamislimo, najtežje rešljiva ta naloga, namreč:

36 Kako se pusti prosto življenje zvezati in kako zbirati prej prosto obletavajoče življenje?

37 Pri nastanku planetov smo slišali, da muha kot prvo vidno bitje naseljuje takšen planet. Tako smo tu videli muho prvič zbirati in sprejemati razpršeno življenje; zdaj po svetlobi vidimo muho spet med sonci in planeti kot zbiralko življenja.

38 Kakšna je razlika med sedaj in tistim pračasom, ko je bila muha še edini prebivalec neke Zemlje?

39 Po eni strani razlike sploh ni, kajti še danes prav tako kot takrat popolnoma ustreza svoji naravi in redu; toda po drugi strani je razlika spet neskončna, kajti muha stoji zdaj na najnižji polarni konici (stopinji – op. izd.) ne samo zbiranja življenja, temveč tudi vračanja le tega v vedno večje in pristrčnejše potence in končno do najvišje potence prazivljenja samega.

40 Takrat je bil med njo in neskončno potenco še neskončni prepad; zdaj pa je ta zapolnjen tako s človeškim bitjem kot tudi s skoraj neskončno vrsto bitij, ki so bila pred človekom. Ali ni treba na to gledati kot na neskončno razliko med takrat in sedaj?

41 Takrat sem vam pokazal, kaj je bila tedaj ta živalca; sedaj vam kažem sicer isto – toda sočasno vam bom pokazal tudi zmago. In zato je tudi neskončna razlika med tedaj in zdaj. Kajti takrat vam še nobena muha ne bi mogla peti o zmagi; zdaj pa to zmore. In tako je tudi med njeno takratno in sedanjo pesmijo neskončna razlika.

42 In kaj je ta neskončna razlika sama?

43 To je ravno zmaga.

44 In kaj je torej zmaga?

45 Odprite roko in zgrabite zmago pred svojim nosom! Če pa še niste opazili, vam moram povedati čisto naravnost: Dobljeno v pomenu ohranitve življenje je zmaga!

46 Kako pa je muha obdržala življenje?

47 Obdržala ga je s svojo veliko dejavnostjo; kajti življenje hoče biti dejavno! Obdržala ga je tudi s svojo veliko ponižnostjo; kajti življenje se mora zbirati! Obdržala ga je z najbolj slepo vdanostjo v Mojo voljo, ki vse uravnava; kajti vse življenje mora biti usmerjano, če hoče nekoč na določen način samo sebe najti in se samozavestno spoznati.

48 In če opazujete te točke in zakone, ki sem vam jih dal za večno ohranitev življenja, in vse to dobro primerjate med seboj, ter imate vedno pred očmi, kaj je zmaga, boste končno tudi enkrat spoznali, kaj je mišljeno v začetni kitici Muhe, ki se glasi: Muha, muha, ona vam poje o zmagi!

49 Kajti pesmico, ki sem vam jo dal že pred davnim časom, in je sestavljena iz le malo kitic, lahko od začetka do konca gledate samo kot začetno kitico te velike pesmi, ki sem vam jo dal zdaj. Ker v tej veliki pesmi spoznavate šele pravo muhino pesem o zmagi, in ker smo zdaj

spoznali zmago, zato naj vsakdo izmed nas sam pri sebi odkrije to zmago in dobro pazi nanjo, da bomo s tem postajali čedalje bolj sposobni, da se bomo med seboj bolj in bolj zbliževali in tako na sebi izkusili končno največjo zmago. Ta zmaga pa je ponovno združenje vsakega posameznega življenja z Mojim pravečnim življenjem.

50 Kako pa se bo to zgodilo brez najmanjšega omejevanja, s čimer bo vsako življenje ostalo samostojno na veke, ne glede na to, da je najgloblje povezano s praživljenjem, o tem naj nam v naslednjem in zadnjem sporočilu muha zapoje še eno majhno pesmico!

12. Muha kot simbol ponižnosti

(Veliki petek, 25. marca 1842)

1 O tem, kaj razumemo z omejevanjem, ste v tem sporočilu sicer že dovolj slišali, pa ne samo v tem, temveč tudi v več drugih sporočilih, ste že večkrat slišali, da je lahko vsak samostojen, četudi je v svojem srcu najgloblje povezan s svojim Stvarnikom. Toda ne glede na to vam še zmeraj ni jasno – vera ima še trdo polje in duša težko sprejema – kako bi mogel biti človek duhovno popolnoma svoboden in samostojen, ko pa je vendar njegovo življenje tako povezano s Stvarnikovim praživljenjem, da skupaj z Njim sestavlja eno samo življenje.

2 Resnično, to dojeti v zemeljski omejenosti je gotovo izredno težko, povem pa vam tole: Kdor se ne uči iz skromne muhine pesmice, ali sedaj še jasneje povedano, kdor se ne uči iz resnične, najgloblje ponižnosti na križevi poti, ja, še jasno in bolj razumljivo povedano, kdor se ne uči od Mene, Očeta, ki sem najvišja in najgloblja ponižnost, ta ne bo dojel in gotovo tudi nikoli razumel, kako morejo biti Oče in otroci eno.

3 Da pa bi si to laže in bolj utemeljeno predstavljali, si oglejmo še dve veliki stvari, namreč velikega človeka, ki se tu imenuje “svet” in drugega velikega človeka, ki se tu imenuje “nebesa”.

4 Če gledamo na prvega človeka formalno materialno, lahko cela vesolja (Hulsenglobe – nešteto vesolij z vsemi svojimi galaksijami, sonci, planeti v eni globalni lupinasti ovojnici – op. prev.) polna sonc in svetov imenujemo živčni končič njegovega bitja, in če se ima ta

človek v svoji veličini za popolnoma eno življenje, tako kot se imate vi, eno življenje, ali obstaja zaradi tega res samo iz enega življenja?

5 Mislim, da za to, da bi uvideli, da ta veliki vesoljni človek živi prav mnogokratno življenje, ni potrebno nič drugega, kot samo opazovati roj muh; te vam bodo s svojim brenčanjem sporočile, da imajo že celo one kot prve živalce zase sklenjeno življenje. Koliko bolj mora priznati isto človek, in koliko bolj šele vsa Zemlja, polna ljudstev in drugih živih bitij nešteti vrst, in še veliko bolj sonce s svojimi popolnimi bitji, in še veliko bolj eno osrednje sonce za drugim s svojimi najpopolnejšimi in najmočnejšimi duhovi, in končno še bolj v sebi sklenjena vesolja, ki vsebujejo skoraj nešteto nebesnih teles, kaj šele bitij na njih.

6 In vendar vsa vesolja, vsa centralna sonca, vsa podcentralna, planetarna in vsa druga pomožna s svojimi planeti in vsemi bitji na njih, če prav pogledamo, niso nič drugega kot telesni deli tega velikega vesoljnega človeka, ki ima svoje življenje, tako kot vsak človek od vas na Zemlji in skupaj z njo v tem velikem svetovnem človeku.

7 Vidite, to je bilo opazovanje z materialne strani.

8 Zdaj pa usmerimo svoj pogled na nebeškega človeka, v primerjavi z njim je prej omenjeni veliki svetovni človek ravno takšen kot triljoninka atoma v primerjavi s prej omenjenim vesoljnim človekom.

9 Ja, nebesa so, gledano človeško, tolikšna, da bi bilo v eni sami cevki dlačice tega telesa dovolj prostora za neštete milijarde vesolj, iz katerih sestoji prej omenjeni vesoljni človek, in sicer tako, da bi se lahko v njej gibale, ne da bi se kdaj dotaknile sten te cevke!

10 Sedaj pa si zamislite, koliko življenj ima vendar ta nebeški človek že v eni lasni cevki, in koliko življenj mora potem imeti v enem svojem udu, koliko šele v svojem srcu in koliko v vsem svojem telesu. In vendar misli ta celotni nebeški človek sam o sebi, da je navaden človek, ki živi samostojno, sam zase, neštete milijarde in milijarde najpopolnejših angelov in duhov v njem pa misli o sebi in živi prav tako kot veliki nebeški človek sam!

11 V nebeškem človeku so še druga razmerja, po katerih enako misleča in enako ljubeča bitja sestavljajo zvezo, ki sama zase podobno kot zemeljsko telo ali vsaj njegov del predstavlja popolnega človeka, ki spet v vsej svoji celoti tudi lahko čuti in misli sam o sebi, kot da bi bil en sam samostojen človek.

12 Poleg tega vam povem še tole: V Moji neskončnosti je celo več takšnih nebes in vsaka nebesa zase so spet popoln človek, in vsa nebesa skupaj šele tvorijo spet takšnega neskončnega človeka, ki si ga ne more zamisliti in občutiti nihče, razen mene, ker je le-ta pravzaprav Moje telo ali Bog v svoji neskončnosti (Bogočlovek / Bog in človek – op. izd.), ki tu najodločnejše in najjasnejše misli in čuti svojo samostojnost in edinstvenost – in vendar kolikšna mnogoterost življenja je v njem!

13 Če ti dve podobi samo malo primerjate in potem v duhu pregledate, ne morete prezreti, da se v večnem in neskončnem življenju nešteta življenja lahko prosto gibljejo in uživajo najvišje slasti življenja, deli glavnega življenja pa so v Bogu.

14 Vidite, tako torej poje muha v svoji ponižnosti; in ponižnost je pravzaprav resnična poglavitna muha človeka samega! Kajti tako kot začenja muha v svetnem delu zmagovati nad življenjem, enako začenja tudi ponižnost v človeku sprejemati najsvobodnejše življenje iz Boga in ga vsrkavati vase in potem z vztrajnostjo in s pogumom vzgoji in okrepi v sebi to večno svetišče, ki je živi Kristus v vsakem pravem človeku. In ko njegovo življenje preide v vse dele duše in po duši tudi v meseno telo, potem je takšen pojav, takšno resnično delovanje v duhu vendarle zmaga, tista resnično najvišja, ki bi si jo človek sploh lahko izbojeval; kajti s to zmago je vendarle ujel v sebi najvišje Božje življenje, si ga z ljubeznijo prisvojil in tako postal eno z večnim Bogom, Očetom vse ljubezni.

15 Povejte, ali ni to zmaga, o kateri vam poje muha?

16 In če hočete muho, ki vam tu poje o zmagi, prav razumeti, potem vprašajte svojo pravo muho v vas, ki je popolna ponižnost, in ta vam bo dala veliki odgovor: Da, z njo boste dobili, pravo resnično zmago!

17 Tako kot je ljubezen sad ponižnosti, je tudi večna resnica ali svetloba vse svetlobe sad ljubezni; in ker ljubezen raste iz ponižnosti in resnica iz ljubezni, je to prava rast in pravo drevo življenja in pravo drevo vsega svetega spoznanja življenja in vsega, kar je njegovo časno in večno.

18 Kdor pa hoče skrivnosti življenja izslediti, morda celo s svojim svetnim razumom, jih pač nikoli ne bo izsledil, temveč bo z razumom izgubil še tisto malo življenja, ki si ga je nekoč pridobil v otroštvu. Kajti resnično vam povem: Kdor takšni notranji besedi, ko se naznani ali v srcu vsakega boljšega človeka po opozarjajoči vesti, ali kot slišna beseda iz ust kakšnega obujenega, – ne verjame z otroško preprosto

pobožnim srcem, in potem ne ostane samo poslušalec takšne besede, ki se kvečjemu le čudi, včasih temu, včasih onemu, kar se v njej pojavi, – temveč postane njen izvrševalec, – tu vam povem še enkrat: – resnično samo poslušanje in gledanje ne bo pripeljalo v nebesa nikogar, pripeljal ga bo edinole izvrševanje!

19 Vi pa ste v tem sporočilu slišali, da se življenje ne mora vrniti prej, dokler ni sojeno; hkrati morate to vedeti iz Evangelija, kjer se glasi: “Ne Jaz, temveč beseda, ki sem vam jo govoril, vas bo sodila.”

20 Vidite, torej je beseda sodnik za tistega, ki jo izvršuje, za večno življenje – in za tistega, ki je ne izvršuje, za večno smrt; kajti nihče si gotovosti ne more pridobiti kar tako, temveč le po dejavni poti križa po besedi, ki ne oznanja nič drugega kot ponižnost in ljubezen. Kdor pa je tu samo poslušalec in ne ravna po živi besedi, ki naj bi ga sodila za življenje, se ne bo mogel združiti z njeno pozitivno-živo močjo, temveč bo ostal v svoji negativni polariteti smrti, iz katere se bo težko v vsej večnosti kdaj spet razvilo pozitivno-polarno življenje.

21 Kaj pa so prva znamenja takšne obsodbe na smrt pri tistem, ki besede ne izvršuje?

22 Prva znamenja so dvomi o pristnosti enega ali drugega dela Božjega razodetja.

23 Kaj pa je takšen dvom sam na sebi?

24 Dvom tu ni nič drugega kot nezavest notranjega življenja, zaradi katere pade duh nazaj vase in v duši ni druge svetlobe kot moten naravni somrak; pri tem izvira en del svetlobe od žarkov duha, ki vedno bolj medlijo, prividni del naraščajoče svetlobe pa od sveta, ki slepi celotno zavest.

25 Kam torej vodijo takšne omedlevice duha, ne bo potrebno več na veliko razlagati, če duh ne bo kmalu spet ponovno prebujen z močnim izpolnjevanjem besede.

26 Kdor pa v tem življenju ne bo prešel v resnično pozitivno polariteto večnega življenja, se bo sam obsodil za negativno polariteto, iz katere ne bo nikdar več vstal.

27 Ti dve polariteti pa sta v enakem razmerju kot duhovno in materialno, ali kot živi notranji sadež in mrtva zunanja lupina.

28 Kdor bo tu prešel v sadež, bo prešel v življenje; kdor pa bo tu prešel v lupino, bo tudi prešel v smrt.

29 Vi pa vendar že veste, da ste v vsaki stvari, in tako še toliko bolj zanesljivo v Bogu, dve polariteti; in kot je Božje bitje večno, tako morata biti večni tudi ti dve polariteti.

30 Kogar tu vodi beseda, skratka, če se sam ravna po njej, ta sprejema življenje vase in ustreza Božji pozitivni polariteti, ki je tu najsvobodnejša in najmanj omejena bit.

31 Kdor pa besede dejansko ne sprejme vase, temveč jo pusti teči samo skozi svoj negativni razum, tega bo beseda sama obsodila na negativno polariteto, ki je tu temeljno načelo vsega materialnega in s tem vse smrti in vse omejenosti. Iz tega sledi, da naravnega sveta prav tako kot duhovnega ne bo nikoli konec, temveč bo ostal kot večna negativno-polarna podlaga vsega duhovnega in svobodnega. Sami pa lahko presodite, katera usoda prinaša več sreče – na vekov veke biti vključen ali v negativno ali v pozitivno Božjo polariteto, ali: biti večno angelski duh, najsvobodnejši in poln užitka, ali izgnani Satan v mrtvem kamnu.

32 Za živega je resnica sicer povsod, toda za mrtvega v vsej večnosti ni nikjer svetlobe.

33 Nekaj je treba nositi s seboj, nekaj, kar zmeraj pomeni resnico (primerjaj pesem na koncu – op. izd.); in ravno nekaj takega je nadvse dobra stvar, ja, to je večni krog življenja, v katerega morate prodreti, ki pa ni samo v zabavo razumu, temveč se resno vrti samo v dejanju in šele potem nastane v njem resnica kot svetloba pravega življenja in ga docela preveva (popolnoma preveva – op. izd.).

34 Glejte; in če to razumete, boste gotovo razumeli tudi to, da je ton takšen, kakršna je piščal, ali svetloba takšna, kakršno je življenje, in plačilo takšno, kakršno delo, ali spoznanje oziroma samozavest (zavedanje samega sebe – op. izd.) večnega življenja v sebi takšna kot ravnanje po besedi; in kakršna je gora, tak je ovinek, ali kakršno življenje, takšen je njegov pot; in kakšno srce, takšen tudi njegov glas, ali kakšna ponižnost v srcu, takšna živa beseda v njem.

35 Zdaj boste komaj še vprašali: Kdo naj to razume; komu bo ta oljčna veja zorela? Kajti iz tega sporočila ste zvedeli, kaj je resnica in kaj svetloba, zato boste torej tudi zlahka razumeli, da je resnica luč k svetlobi, in svetloba luč za sodbo, to pomeni, ali za sodbo, ki obrne življenje k življenju, ali nasprotno.

36 Čeprav vse povedano dobro premislite, morda še zmeraj ne razumete vprašanja: Mar lahko snubiš sonca, s svetlobo pa oskruniš Zemljo? Ali povedano po slovensko: Ali lahko služiš dvema gospodarjema?

37 Kajti kako bi se lahko nekdo, ki tu snubi sonca ali živo popolnost, s to svetlobo obrnil k zunanjemu svetu, da bi po njem samega sebe operharil?! Ali, da boste še bolje razumeli: Kako naj si človek, ki je s svojim razumom dosegel Božje resnice, doseže večno življenje, če noče v sebi udejanjiti besede?!

38 Takšen je vendar tisti, ki oropan svetlobe, s svojo lenobo skruni zemeljsko kraljestvo, v katerem bi moral biti dejaven! Mar ne vedo celo fiziki, da se enake polaritete nikoli ne privlačijo, temveč zmeraj odbijajo? Če pa bo Zemlja lena, ali jo bo lahko kdaj nedelavnost oživila?

39 Zaradi tega je vendar jasno, da nihče ne more služiti dvema gospodarjema – torej nedelavnemu razumu in živemu dejanju hkrati.

40 Kdor pa lahko snubi sonca, ta naj s svetlobo ne skruni Zemlje, temveč naj jo, nasprotno, blagoslavlja s svojo dejavnostjo, da se mu bo tudi Zemlja spremenila v Sonce.

41 Mračni dvomljivec naj torej beži, če Jaz z vso veljavnostjo privlačim sonca. Toda kam?

42 Naj vpraša muho in povedala mu bo, v katero smer teče življenje, in kako se potem vrača, obloženo z oderušskimi obrestmi; toda muha mu bo tudi povedala, kam še lahko beži, da, celo mora bežati, če se noče z udejanjanjem besede vrniti nazaj k večnemu življenju vsega življenja.

43 Komur so se že vsaj malo odprte oči, temu tudi ne bo treba dolgo iskati, in uzrl bo neskončnost, polno jelenov, ki dirjajo kot za stavo k pracilju, kamor se je usmerilo življenje že v naši muhi; kajti pojma “jeleni” in “vedno bolj svobodno življenje” označujeta isto.

44 In če veste to, veste tudi, kdo in kako lahko povzdiguje neskončno verigo vseh vrst bitij, ki se dviga k praviru vse svetlobe in vsega življenja.

45 Tu pa se postavlja vprašanje razumarskemu človeku, ali tudi on, nedejaven kot je, zmore dvigniti to verigo, in enako tudi drugo in zadnje vprašanje: Če ne boš našel sledi resnice z delom, kdo te bo odrešil noči večne smrti?

46 Mislim, da to zadnje vprašanje ne potrebuje nobenega pojasnila več, saj vam bo že iz samega spisa, da če se hoče kdo rešiti noči večne smrti,

mora biti živi izvrševalec besede, – in ne samo poslušalec, nazadnje celo kritik, ali kar je še hujše, zaničevalec ali celo zatajevalec Moje besede.

47 Kdor pa hoče biti pravi izvrševalec besede, ta jo mora vzeti popolnoma resno, zato more potem z Mojim ljubim Davidom izreči: “Bog je moja prava resnica; pel in igral bom; to je tudi moja slava. Prebudite se, citre in harfe! Zgodaj bom vstal. Zahvaljeval se Ti bom, Gospod, med ljudstvi in pel Ti bom med ljudmi; kajti Tvoja milost sega tako visoko kot so nebesa, in Tvoja resnica nad oblake. O Bog, dvigni se nad nebesa in nad vso deželo Tvoja slava; da se bodo rešili tvoji ljubi prijatelji, pomagaj s Tvojo desnico in me usliši! (Psalm 108, slovenski prevod v Svetem pismu je precej drugačen – op. pre.).

48 Ali David tu ne poje, da prav resno misli na Boga?

49 Kako pa je sicer lahko Bog pri človeku, kakor v besedi?! Človek mora torej resno misliti na besedo, zato naj poje ali posluša in potem pesni ali izvršuje; in to je slava ali svetloba človeka samega.

50 David tu poziva citre in harfe in hoče zgodaj vstati, da bo potem nekaj storil, toda kaj?

51 Nič drugega kot izrekel besedo; kajti kdor sprejme besedo v svoje srce in po njej ravna, ta se Mi zahvaljuje in Me slavi na najboljših citrah in harfah, – in to počne med ljudstvi in med ljudmi, ali če je sredi med dvema vam že poznanima polaritetama in se sredi med njima vzpenja k Bogu, in se ne pusti premotiti niti od ljudstev, niti od ljudi, ali od svojega razuma, niti od svoje lenobe.

52 Resnično, komur je tako kot Davidu Bog prava resnica, ta zelo dobro ve, kako daleč sega Moja milost, ali kako daleč sega življenje iz Mene v vse večne prostore, ki so nebesa, o katerih vam je bilo danes dovolj povedano. Ve tudi, kaj so “oblaki resnice”, namreč da so to duhovi večnega življenja.

53 Kdor resno misli na Boga, ta v sebi spozna zmago in prav tako kliče z Davidom: “Dvigni se, Bog, nad nebesa – ali nad moje prejšnje življenje –, in Tvoja slava – ali Tvoja živa svetloba – naj se izlije nad vso deželo mojega bitja, da se tako vsi ljubi prijatelji, ali vsi, ki so se obrnili k življenju, pa naj bodo na kateri koli stopnji še, kmalu rešijo vsega, kar je smrtno!”

54 Komur je tako kot Davidu Bog prava resnica, bo enako kot on še na koncu klical: “Gospod, moj Bog in moj Oče, glej, moje srce je pre-

polno ljubezni do Tebe! Glej, iz te globine svoje ponižnosti vzdihujem in vpijem k Tebi, da bi mi pomagal s svojo desnico, ali da bi mi dal pravo svetlobo življenja in bi potem mogel biti s Teboj eno edino popolno življenje; in tako me usliši, moj Bog!”

55 Vidite, to je prava prošnja za tistega, ki lahko sam pri sebi reče v duhu in v vsej resnici: “Bog je moja prava resnica!”

56 Kajti kdor resno misli na Boga, se bo tudi povsem obrnil k Bogu in se ne bo z enim očesom oziral nazaj na svet in samo z drugim k Bogu. Ne samo svoje oči, temveč vse svoje bitje bo dvignil k Bogu! Toda verjemite Mi, da je zdaj takšen čas, da je prav malo resnosti do Boga, in vse človeštvo je prešlo v največjo mlačnost, in poslednjo kapljo življenjske moči, ki jo še ima, uporablja samo za posvetno.

57 Koliko k Meni vračajočega se življenja bo prišlo iz tega, boste lahko, ne da bi si belili glavo, prešteli na prste, in bodite prepričani, da tukaj ne bomo rabili besed “nešteto” in “neskončno”!

58 Ali naj se morda zaradi tega bojimo? O Moji ljubi otročiči, nikakor! Kajti vse gre svojo pot, ki jo predpisuje Moja usmerjevalna beseda, ali navzgor, ali navzdol; in čisto prosto povedano: Čeprav je bila Zemlja odkupljena za veliko ceno in postavljena v središče med Moji neskončni polariteti, je ne glede na to v širni neskončnosti še zelo veliko svetov, na katerih živijo zvestejši otroci kot na tem edinem najbolj nehvaležnem. In vendar nobeni drugi Zemlji nisem storil tega, kar sem storil tej!

59 Vendar večnosti še ni konec; njeno trajanje je neskončno! Gorje tej Zemlji, če bom Svoje srce odvrnil od nje in ga naklonil kateri drugi!

60 Dobro si zapomnite vse, kar ste sprejeli v tej Muhi in se ravnajte po tem! Odvrzite daleč svoj razum, zato pa toliko bolj približajte svoje srce, pa boste prepoznali v sebi resnično zmago življenja in se boste lahko vzdignili k sedemkratni svetlobi in k trikratni svetlobi nad sedemkratno svetlobo!

61 Končno pa vam povem še tole: Če bi kdo še dvomil in ne bi mogel popolnoma verjeti takšnemu sporočilu, da bi potem postal dejaven v svojem srcu, za tega je boljše, če se ga ne dotakne; kajti če se ga je dotaknil, si je okrepil notranjega sodnika k smrti. Če pa se ga ni dotaknil, bo tudi njegova sodba lažja in pot do negativnega pola znosnejša, in se bo morda po večnostih lahko obrnila.

62 Kdor pa ga bere in ga ima za krepak kažipot k življenju in se ravna po njem, resnično, ta je v sebi že zmagovalec, vse to je na vekov veke edina sveta ljubezenska volja vašega Očeta. Amen.

13. Tolažba iz visoke modrosti, ki se rešuje tu

(Nedelja, 6. marca 1842)

*Nekaj je treba nositi s seboj,
nekaj, kar zmeraj pomeni resnico.
To je prav dobra stvar,
prodreti v krog, ki se venomer vrti,
kje veje svetla resnica.*

*Kakršna piščalka, takšen ton,
kakršno delo, takšen lon,
kakšna gora, tak ovinek,
kakšno srce, takšen glas!
Kdo naj v sebi to razume?
Komu bo ta oljčna vejica zorela?*

*Resnica je svetlobi luč,
za sodbo je svetlobi luč.
Mar lahko ti snubiš sonca,
s svetlobo pa oskruniš Zemljo?*

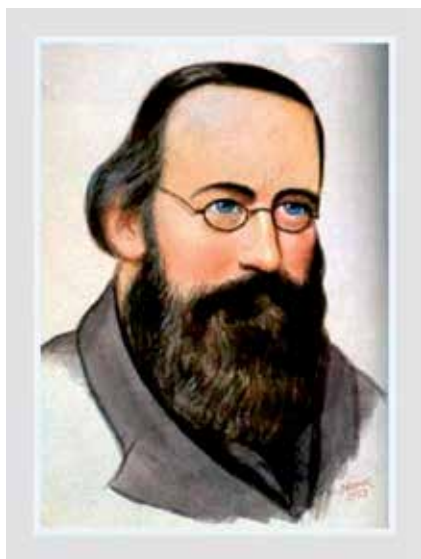
*Dvomljivec mračni, beži, beži,
če sonca Jaz privlačim dol!
Glej jeleni dirjajo za stavo.
Bi rad dvignil to verigo?
Če nočeš najti sled resnice,
kdo te bo noči odrešil?*

Konec

Vsebina

Stran

Gospodov predgovor.....	5
1. Nastanek muhe.....	7
2. Muhine noge	9
3. Muha kot izenačevalka elektrike v zraku.....	11
4. Muha kot rešiteljica človekovega življenja	14
5. Muha kot ohranjevalka zdravega zraka	16
6. Muha kot kemičarka hranilnih snovi in razdeljevalka elektrike.....	19
7. Muha, zbirališče življenja iz Boga.....	23
8. Muha in nastanek kometov	26
9. Vzrok in bistvo svetlobe	31
10. Bistvo etra in sončne svetlobe.....	35
11. Muha kot zbiralka svetlobe in življenja	38
12. Muha kot simbol ponižnosti.....	43
13. Tolažba iz visoke modrosti, ki se rešuje tu	51

Jakob Lorber 1800 - 1864

15. marca 1840 je Jakob Lorber med jutranjo molitvijo „v predelu srca“ slišal jasen in zvonek glas, ki mu je ukazal: „Vstani, vzemi pero in piši!“ Po tem dogodku, ki ga je močno pretresel, se je, zdaj že v 40 leten poslej kot Božji pisar, kot se je včasih imenoval, vse do svoje smrti posvečal zapisovanju tistega, kar je po notranji besedi slišal v sebi in občutil kot glas Jezusa Kristusa, kot živo Božjo besedo.

Lorber je o svojem pisanju povedal tudi to: “Glede notranje besede, kako jo slišim, lahko, kar zadeva mene, povem samo to, da slišim Gospodovo najsvetejšo besedo zmeraj v območju srca kot najjasnejšo misel, jasno in čisto, kot izgovorjene besede. Nihče, pa če je še tako blizu, ne more slišati nikakršnega glasu. Zame pa zveni ta milostni glas kljub temu razločneje kot vsak, še tako močan materialni zvok. To pa je tudi vse, kar lahko povem iz svoje izkušnje.”

Jakob Lorber je napisal 25 knjig, ki skupaj zajemajo 20.000 strani rokopisov.